

ธรรมะปรากฏเป็นจริง

พระอาจารย์สงบบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจนะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา นี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มันมีอยู่โดยดั้งเดิม” มันมีอยู่แล้วนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเป็นองค์ที่ ๔ ในภัทรกัปนี้ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในภัทรกัปนี้เองที่ ๕ พระศรีอริยเมตไตรยก็จะมาตรัสรู้ธรรมอันนี้ “ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม” แต่เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์มา เป็นผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ

ขณะที่ยังไม่ตรัสรู้ขึ้นมา ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมแต่ไม่มีใครมีวุฒิภาวะ ไม่มี ความสามารถจะเข้าไปสัมผัสธรรมอันนี้ได้ ทั้งๆ ที่ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ธรรมะมีอยู่ โดยดั้งเดิมมีอยู่ที่ไหน อยู่ที่หัวใจใจ อยู่ที่ความรับรู้ความสัมผัส ทุกข์ร้อนเศร้าโศกเสียใจ ขนาดไหน ก็ไม่สามารถเอาชนะมันได้ เป็นทาสของมัน ยอมรับความเศร้าโศกเสียใจอัน นั้น แล้วก็ยอมให้มันบีบบี้สีไฟ ให้ใจของเราอยู่ในอำนาจของกิเลสตัณหาความทะยานอยากตลอดไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมนะ แต่เพราะ ต้องมีบุญญาธิการ ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมแต่คนไม่เคยสนใจ ไม่เคยสัมผัส ไม่เคย แสวงหามา ทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกประพฤติปฏิบัติดิ้นะ ไปศึกษากับ เจ้าลัทธิต่างๆ เจ้าลัทธิต่างๆ ก็มีอยู่ ปฏิญาณตนว่าเป็นศาสดาทั้งนั้น เป็นผู้สั่งสอนเห็น ใหม่

ดูอาพารดาบสสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษามาเห็นใหม่ “เจ้าชาย สิทธัตถะมีความรู้เสมอเรา เป็นผู้สั่งสอนได้เหมือนเรา..” แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าปฏิเสธไม่ยอมรับ เพราะทำมานสมาบัติมันก็ได้แค่นั้น มันทำความสงบของใจ

ได้เท่านั้น ใจแค่สงบลง เวลาคลายตัวออกมา มันก็เผชิญกับความทุกข์ความทุกข์อยู่โดยธรรมชาติของมัน เห็นไหมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธ ทั้งๆ ที่มีศาสดา มีผู้ค้นคว้า มีผู้สนใจ

เหมือนในปัจจุบันนี้ก็มีผู้สนใจมีผู้ค้นคว้าอยู่เห็นไหม แต่ทำไมมันเข้าไม่ถึงสักธรรมความจริงล่ะ คุณ ปรากฏการณ์ตามความเป็นจริงเห็นไหม เราต้องมีปรากฏการณ์ที่เป็นความจริง เป็นนโยบายความตั้งโครงการขึ้นมา แล้วทำให้ประสบความสำเร็จขึ้นมา เป็นปรากฏการณ์จริงๆ ขึ้นมา แต่ปรากฏการณ์ของกิเลสใจ ปรากฏการณ์ความเป็นเท็จ มันทำไปแล้ว ทั้งๆ ที่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม วางธรรมวินัยเอาไว้แล้วนะ เราประพฤติปฏิบัติกันนี่ยังเป็นปรากฏการณ์ของกิเลส ที่มันหลอกลวงเราตลอดมา แต่ปรากฏการณ์ความเป็นจริงล่ะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า... คั่นวันเพ็ญเดือน ๖ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยายามรื้อค้น ไปศึกษามากับเจ้าลัทธิต่างๆ มา ๖ ปี สุดท้ายแล้ว ย้อนกลับมาด้วยอำนาจวาสนา “ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม” มีอยู่แล้ว ! ของมีอยู่แล้ว แต่ไม่มีใครมีความสามารถที่จะไปรื้อค้นสิ่งนี้ได้ ไปศึกษามากับเจ้าลัทธิต่างๆ ๖ ปีนะ ถึงที่สุดนี้กระตักถึงตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเด็กอยู่ พระเจ้าสุทโธทนะพาออกไปทำแรกนาขวัญเห็นไหม

นั่งอยู่โคนต้นหว้า กำหนดความรู้สึกอันนั้น ความรู้สึกที่โคนต้นหว้า ขณะที่กำหนดอานาปานสติมันมีความรุ่มเย็นเป็นสุขเห็นไหม ความรุ่มเย็นเป็นสุขนั้นเป็นพื้นฐาน เวลาไปศึกษากับอาหารคาวรส อาหารคาวรสบอกว่า “ได้สมบัติ ๘ เหมือนเราเป็นผู้สั่งสอนได้เหมือนเรา” ทำไม้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เอาสมบัติ ๘ นั้นมาประพฤติปฏิบัติล่ะ ทำไมคิดถึงโคนต้นหว้านั้นเห็นไหม

สัมมาสมาธิ มิจฉาสมาธิ สัมมาสมาธินะมันเป็นกลาง มันเป็นกลางของมัน เป็นกลางนี้ยังไม่มีมัชฌิมาปฏิปทานะ มัชฌิมาปฏิปทานี้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ทางสายกลาง ทางสายกลางเพราะมีความรู้จริง ปรากฏตามความเป็นจริง ธรรมะที่มีอยู่โดยดั้งเดิม แต่ปรากฏตามความเป็นจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

การปรากฏ ธรรมะปรากฏตามความเป็นจริง เป็นจริงเพราะเหตุใด มันมีสิ่งใดให้ เกิดความเป็นจริงขึ้นมา มันรื้อขึ้นมา คุณ ใจของเราโดนมาร โคนอวิชชาครอบงำอยู่ สิ่ง ที่ครอบงำอยู่เหมือนโลกเลย โลกเห็นใหม่ โลกเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สิ่งเป็น ธรรมชาติ สภาวะธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ สภาวะธรรมชาติมันเป็นธรรมชาติของ มันเห็นใหม่

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ย้อนมาถึงความเป็นกลางของสัมมาสมาธิ ความเป็นกลางของ โคนต้นหว่านนั้น ระลึกถึง โคนต้นหว่านนั้นด้วยอำนาจวาสนา ด้วย บุญญาธิการ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ แต่เจ้าลัทธิ ต่างๆ ที่ไปพิจารณาตนว่าเป็นพระอรหันต์นั้น เป็นศาสดานั้น เป็นการตรัสรู้โดยไม่ชอบ ! ไม่ชอบมันถึงไม่มีความเป็นจริง ไม่ชอบมันถึงไม่ได้ชำระกิเลส เพียงแต่ครอบงำกันไว้ เฉยๆ

สิ่งต่างๆ ทำตามสมบัติ ทำความสุขของใจเท่านั้น แล้วก็ไปพิจารณาตนว่าเป็น ศาสดาๆ ศาสดาสอนมามันชำระกิเลสได้ไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธ มาหมด ไปทดสอบมาแล้ว ปฏิเสธมาแล้วทั้งหมด ถึงย้อนกลับมาถึง โคนต้นหว่า ด้วย อำนาจวาสนาบารมี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระ โพธิสัตว์ “ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” ตั้งแต่เกิดที่ลุมพินีวันเห็นใหม่ “เราเกิดมาชาตินี้เป็น ชาติสุดท้าย เราจะไม่เกิดอีก” ทั้งๆ ที่พึงเกิดนะ พึ่งเกิดก้าวออกไป ๗ ก้าว ไปพิจารณาตนว่า เราจะไม่เกิดอีกเลย

นี่ชาติสุดท้ายนี้มีอำนาจวาสนา ขนาดที่มีอำนาจวาสนานะ เกิดมาเป็นเจ้าชาย สิทธัตถะ พระเจ้าสุทโธทนะก็ให้ไปศึกษาตำราแล้วเรียนทางวิชาการ เพื่อจะเป็น จักรพรรดิ นี่ สิ่งที่เป็นชาติสุดท้ายแต่ก็ยังต้องวนไปในโลกเห็นใหม่ ในโลกเพราะว่าสิ่งที่ เกิดในตระกูลนั้นใช่ใหม่ ถึงสุดท้ายแล้วเข้าไปเที่ยวสวน ไปเห็นการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย... “สิ่งนี้มีด้วยหรือ”

คนที่มีการศึกษามาขนาดนั้น ทำไมสิ่งนี้ไม่เห็นละ สิ่งนี้ไม่เข้าใจละ แต่พอเข้าใจ แล้วมันกระเทือนเพราะอะไร เพราะบุญญาธิการ เพราะพระโพธิสัตว์ ชาตินี้ชาติสุดท้าย มันสะเทือนหัวใจต้องหาทางออกจากการไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายนั่นเห็นใหม่ ออก

ประพาศปฏิบัติ ไปแสวงหามากับเขา สิ่งที่ว่าป็นชาติสุดท้าย แต่ถ้ำยังไม่ได้ตรัสรู้เอง โดยชอบ มันก็มีความทุกข์นะ

เวลาจะออกบวชเห็นใหม่ สามเนรราหุลเกิดแล้ว ความละล้าละลั้งนะ ใจละล้าละลั้ง ใจของเรานะ ต้องใช้วุฒิภาวะของผู้ที่สร้างบุญญานิการ มีความรับผิดชอบเป็นสุภาพบุรุษ สิ่งต่างๆ มันมีความรับผิดชอบสูงมาก แล้วสิ่งที่เราต้องละไป มันกระซากหัวใจใหม่ ละล้าละลั้งนะ ลูกก็เกิดแล้ว ภรรยาถิ่นนอนอยู่นั้น แล้วเราจะออกไปอย่างไร ด้วยความคิดที่ผูกพันทางโลกในเมื่อเกิดมาจะเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ปฏิญาณตนว่าเป็นชาติสุดท้ายแต่ก็ยังละล้าละลั้ง เพราะความผูกพันนี้คือกรรมเห็นใหม่ แต่ต้องไปเพราะสร้างบุญญานิการมา

สิ่งที่สร้างบุญญานิการมา ปรรณามาเป็นพระโพธิญาณ ต้องออกแสวงหาออกไปแสวงหา ๖ ปีก็ยังไม่พบก็ไปยาก ไปรื้อค้น เพราะการรื้อค้นการกระทำมันต้องมีการทดสอบ การตรวจสอบต่างๆ ว่าถูกต้องจริงจังได้ขนาดไหน ไปศึกษามาขนาดไหน มาทราบตนนะ อดอาหารต่างๆ ทรมานจนขนนี้เน่าหมดเลย ขนนี้หลุดหมดเห็นใหม่ เพราะเอาจริงเอาจัง สลบถึง ๓ หนนะ

ในเมื่อองค์ศาสดาของเราลงทูลลงแรงขนาดนี้ สร้างสมบุญญานิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ สร้างบุญญานิการมามหาศาล แต่การรื้อค้นการต่อสู้เห็นใหม่ การต่อสู้ ความเพียรชอบมันต้องมีการกระทำ ความเพียรชอบแล้วเราประพาศปฏิบัติ ความเพียรชอบของเราทำไมไม่สมตามความเป็นจริง ความเพียรชอบแต่กิเลสของเราเห็นใหม่ นี้ปรากฏการณ์ของกิเลส ปรากฏการณ์ความเป็นเท็จ ปรากฏการณ์ต่างๆ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามานั่งอยู่โคนต้นโพธิ์เห็นใหม่ “คืนนี้ถ้ำเราไม่ตรัสรู้ เราจะไม่ลุกจากโคนต้นโพธิ์นี้” สละเป็นสละตายแล้วเอาความจริงเข้าต่อสู้ เห็นใหม่ แต่เราทำจริงใหม่ เวลาตั้งสัจจะขึ้นมาในเข้าพรรษา เราตั้งสัจจะขึ้นมาว่าเราจะถือธุดงค์วัตร เราจะถือเนสัชชิก เราถือต่างๆ เราตั้งความเป็นจริงใหม่ ถ้ำถึงออกพรรษาแล้วความเป็นจริงนั้นมันสมประกอบ มันสมตามที่เราปรรณานาใหม่

มันไม่สมปรรณนา เพราะนี่ไง เพราะสิ่งที่การกระทำ มันมีความเพียรชอบของเรา แต่ตัดหาความทะยานอยากโดยกิเลส ปรากฏการณ์ของกิเลส มันทำบิดเบือนให้

ความเพียรนั้นมันไม่ชอบ ไม่ชอบด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ไม่ชอบเห็นใหม่
 ใหม่ๆ ที่ความเป็นจริง ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ธรรมะนี้ความเป็นจริงมีอยู่ แต่มันไขว้เขว
 ไป เพราะกิเลสตัดหาความทะยานอยากของเรา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “คตินี้ ถ้าเรานั่งแล้ว ถ้าไม่ตรัสรู้จะไม่ลุก
 จากที่นั่งเลย” ปฐมยามเห็นใหม่ บุพเพนิวาสานุสติญาณ พอดีมันสงบเข้ามานึกถึงโคน
 ต้นหญ้ากำหนดอาปานสติ นี่ไง ! ปรากฏการณ์นะ ปรากฏการณ์ของ
 บุพเพนิวาสานุสติญาณ ปรากฏการณ์ของมัน ปรากฏการณ์ทางจิต รื้อค้นเห็นข้อมูล สาว
 ไปตั้งแต่เป็นพระเวสสันดรต่างๆ นั้น ๑๐ชาติไป นี่ปรากฏการณ์ทางโลก

ดูปรากฏการณ์ทางโลกสิ ปรากฏการณ์ทางโลกเห็นใหม่ หัวใจนะ ภาวสวะ ภพ
 ภพต่างๆ ปรากฏการณ์ทางโลก ดูปรากฏการณ์ธรรมชาติของโลกเห็นใหม่ คุณิตี ดูอย่าง
 แผ่นดินไหว อย่างเกิดวาตภัย นี่ปรากฏการณ์ทางโลกมันเกิดมาจากไหน ปรากฏการณ์
 ทางโลกนะ พลังงานที่มันสะสมมาในโลกเห็นใหม่ เปลือกของโลกมันเคลื่อน เปลือก
 ของโลกคือมีการเกิดแผ่นดินไหว นี่ปรากฏการณ์ตามความเป็นจริงนะ นี่ไง ธรรมะเป็น
 ธรรมชาติ.. ธรรมะเป็นธรรมชาติ..

ปรากฏการณ์ธรรมชาติแล้วเราได้อะไรขึ้นมา ถ้าปรากฏการณ์ธรรมชาติ เราเป็น
 ส่วนหนึ่งของปรากฏการณ์นั้น เราเป็นส่วนหนึ่งของวิฤตการณ์นั้น ปรากฏการณ์
 ธรรมชาติทำให้เราเสียชีวิตได้นะ ดูแผ่นดินไหวแต่ละหนเห็นใหม่ มันกวาดต้อนคนตาย
 เป็นเท่าไร ปรากฏการณ์ธรรมชาติทำให้เราตายได้ ถ้าเราตายไป ปรากฏการณ์ธรรมชาติ
 คือเรื่องโลก แล้วเรากลับมาในโลก แล้วเราตายไปโดยปรากฏการณ์อันนั้น สิ่งนั้นทำให้
 เราเสียชีวิตไป

แต่ถ้าเราศึกษาเห็นใหม่ ในปัจจุบันนี้ทางวิทยาศาสตร์พอเราเข้าใจ แผ่นดินไหว
 คนโบราณนะแผ่นดินไหว กราบภูเขา กราบไฟต่างๆ เพราะยังไม่มีการศึกษา ไม่มี
 เทคโนโลยี ไม่มีความรู้ ความรู้ในปัจจุบันเราเข้าใจว่า มันเป็นการที่เปลือกโลกมันเคลื่อน
 มันเกิดภาวะปรากฏการณ์ธรรมชาติ เรารู้ขึ้นมา เราศึกษาขึ้นมา นี่เรารู้แล้ว รู้แล้วเราแก้
 กิเลสได้ไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นปรากฏการณ์ของจิต บุปเพณิวาสนาสติญาณ จิตนี้มันย้อนอดีตชาติไปตลอดไปเห็นใหม่ ถึงไม่มีต้น ไม่มีปลาย คือสาวแล้วเป็นแสนๆ ชาติ ล้านๆ ชาติ ปรากฏการณ์อันนี้มันมหาศาลเห็นใหม่ เวลาเกิด แผ่นดินไหว ปรากฏการณ์แผ่นดินไหวนะ ทำให้เราเสียชีวิตไป

ชีวิตเราะปรากฏการณ์ของจิต จิตดวงนี้มันยังเวียนไปในวัฏฏะ วัฏฏะมันก็ยังเวียนตายเวียนเกิดไปนะ ปรากฏการณ์ธรรมชาติมันเป็นเวรเป็นกรรมของแต่ละบุคคล เป็นการกระทำธรรมชาติ กับบุญกรรมของเรา ปรากฏการณ์ทางจิต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นสภาวะการเกิดและการตาย เห็นของอดีต เห็นสิ่งที่ เป็น บุปเพณิวาสนาสติญาณ คือสมบัติเดิม คือสิ่งที่เราเคยเกิดมาแล้ว สิ่งที่เป็นข้อมูลเดิมเห็น ใหม่ ปรากฏการณ์อย่างนี้

เวลาแผ่นดินไหวนะ เมืองทั้งเมือง ลาวา ภูเขาไฟ มันกลบเมืองทั้งเมืองไปเลย คน ก็ตายเปล่า ตายไปในวัฏฏะ ตายไปด้วยบุญด้วยกรรม เห็นบุพเพณิวาสนาสติญาณ ปรากฏการณ์อย่างนี้มันเกิดขึ้นมาแล้วมันเป็นประโยชน์อะไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงย้อนกลับมาว่า “สิ่งนี้ไม่ใช่ธรรม สิ่งที่เราเห็นนี้ไม่ใช่ธรรม”

แต่ในปัจจุบันนี้ ในการประพฤติปฏิบัติ ในปัจจุบันของเรา ใครรู้สิ่งใดต่างๆ ใคร มีความเห็นต่างๆ มีความตื่นตื่นมาก อยากรู้จัก ! เรื่องการเกิดและการตาย อดีตอนาคต เรื่องนรกสวรรค์ อยากรู้ อยากเห็นนัก !

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นนะ เห็นสิ่งตั้งแต่ย้อนกลับตลอด มันเพราะ มีบุญญาธิการนะ เพราะสร้างสมมาเป็นพระโพธิสัตว์นะ เวลาเห็นสิ่งต่างๆ มันถึงไม่ตื่นตื่น เห็นใหม่ เวลาเจ้าชายสิทธัตถะอธิษฐานตั้งแต่โคนต้นโพธิ์ว่า “สินนี้ ถ้าเรานั่งลง ที่นี้ แล้วถ้าไม่ได้ตรัสรู้ เราจะไม่ยอมลุกจากโคนต้นโพธิ์นี้ เราจะสละชีวิต สละเป็นสละ ตายไปเลย”

แต่ถ้าในการประพฤติปฏิบัติของเรา เราไปเห็นสิ่งต่างๆ เห็นนิมิต เห็นความรู้ ต่างๆ เราก็ตื่นตื่นเห็นใหม่ เราตื่นตื่น เราไม่มีหลักสิ่งใดๆ เลย แล้วปรากฏการณ์คือหลัก ของใจ มันอ่อนแอขนาดนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสฐมาแล้วนะ บุพเพนิวาสานุสติญาณ การระลึกอดีตชาติได้ การเห็นการเกิดมาแต่อดีตชาตินะ มันเป็นอะไร มันไม่เป็นประโยชน์อะไรกับเราเลย นี้ ! มันไม่เป็นประโยชน์กับอริยสัจ กับสัจจะความจริง !

แต่ในปัจจุบันนี้คนไปตื่นตื่น คนไปรับรู้ คนไปอยากรู้อยากเห็น เห็นไหม อยากรู้ อยากเห็น นี่ไง ปรากฏการณ์โดยกิเลส ทำให้จิตใจในการประพฤติปฏิบัติของเรานี้ไม่ได้หลักได้เกณฑ์

ตั้งแต่มัชฌิมายาม จตุปปาทญาณ ตั้งแต่อดีต ปรากฏการณ์ของการเกิดมา อดีตชาติมา ปรากฏการณ์ของจิต ถ้ามันยังไม่มีที่สิ้นสุดของการประพฤติปฏิบัติ ปรากฏการณ์อันนี้มันจะต้องเกิดอีกตลอดไป มันมีแรงขับ ย้อนไปอดีตก็ไม่ใช่ สิ่งที่มีอยู่ มันก็จะไปอนาคต นี่อนาคตตั้งสัจจะนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วนะ อนาคตตั้งสัจจะนี้ท่านเห็นเป็นสัจจะความจริงของท่าน

แต่ปรากฏการณ์ของเรา สิ่งที่เกิดขึ้นมาเห็นไหม มันยังเกิดยังตายอยู่ สิ่งนี้ ปรากฏการณ์ของจิตกับปรากฏการณ์ของธรรมชาติ ปรากฏการณ์ของธรรมะ ธรรมะปรากฏตามความเป็นจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ย้อนกลับมาแล้ว สิ่งที่เป็นอดีต-อนาคต คือความรู้สึก สิ่งที่เกิดขึ้น ความรู้ที่เกิดขึ้นออกจากฐาน ความรู้ที่เกิดขึ้นออกจากภวาสวะ ความรู้ที่เกิดขึ้นออกจากพลังงาน พลังงานหลายๆ มันเคลื่อนออกไปเป็นความรู้ พลังงานมันสะสม เห็นไหม

คูลี ความตกผลึก คูอย่างฟอสซิลเห็นไหม สิ่งต่างๆ ตาย ฟอสซิลต่างๆ ที่เขารื้อค้นกันขึ้นมา อย่างสัตว์ดึกดำบรรพ์ อย่างไรโนเสาร์นี่ก็ล้านปี ๓๐ ล้านปี ๖๐ ล้านปี ๑๐๐ กว่าล้านปี

แต่ปรากฏการณ์ของจิตไม่มีต้น ไม่มีปลาย ! แล้วปรากฏการณ์อย่างนี้ สิ่งใดพิสูจน์วิทยาศาสตร์พิสูจน์อะไรกัน !

วิทยาศาสตร์พิสูจน์ฟอสซิลได้นะ แต่จิตใจของเรา เราพิสูจน์ถึงปรากฏการณ์ของจิตของเรา นี่ไงพันธุกรรมทางจิต ! จิตที่มันเกิดขึ้นมา มันพันธุกรรม แล้วอย่างนี้เป็นธรรมะหรือยัง ! เพราะมันเป็นการรู้ อดีต อนาคต เห็นไหม

นี่วิชา ๓ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ย้อนกลับมาในปัจจุบันนั้น ในปัจจุบันของจิต จิตนิ่งอยู่ จิตไม่เคลื่อนไหวออกไป การรื้อค้นข้อมูลเดิม ฟอสซิลของโลก เขา มันเป็นฟอสซิลที่เป็นวิทยาศาสตร์การพิสูจน์ทางเคมี ทางน้ำยา แต่การพิสูจน์ของทางจิต มันเกิดจากสติ เกิดจากสมาธิ เกิดจากฐานข้อมูล เกิดจากการเข้าไปถึงดวงจิต แล้วเห็นบุพเพนิวาสานุสติญาณ สวาย้อนไป นี่มันเป็นกำลังของจิตของแต่ละบุคคล

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างบุญญาธิการมา ถึงไม่มีต้นไม่มีปลายเห็นใหม่ ย้อนกลับมาถึงฐานแล้วกำหนดจิตเข้ามา มันยังขับเคลื่อนเข้าไป นี่ความลึก ความตื่นของจิตที่มันเข้าไปถึงข้อมูลของเรา การเห็นจิต จตุปปาตญาณ การเกิดของจิตที่มันจะเกิดต่อไปอีก สิ่งนี้ก็ไม่ใช่.. เพราะมันเป็น อดีต อนาคต เห็นใหม่ ความขับเคลื่อน จิตแค่คิด แค่กระดิก นี่มันก็เป็นอดีต-อนาคต ไม่เป็นปัจจุบัน

ย้อนกลับมาที่ปัจจุบัน สิ่งที่ปัจจุบันเห็นใหม่ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญาณํ ถึงมันเป็นปัจจยการ มันเร็วมาก มันหมุนเร็วมาก แต่มันก็อยู่ในปัจจุบันนั้นแล้วไต่กันในปัจจุบันนั้น อาสวักขยญาณเกิดขึ้นมา นี่อาสวักขยญาณการชำระกิเลสเห็นใหม่ การชำระกิเลสการทำลาย คุณิเราเห็นปรากฏการณ์ทางโลก เรา รู้จักจักรวาล รู้จักทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดเลย

ปรากฏการณ์ของธรรมชาติมันเปลี่ยนแปลง กาลเวลามันเปลี่ยนแปลง ทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลง สิ่งต่างๆ มันเคลื่อนไหวของมันไป โลกนี้เห็นใหม่ คุณิ เวลาเกิดแผ่นดินไหว แยกทวีปออกจากกันได้ แยกออกไปหมดเลย ปรากฏการณ์ของมันเห็นใหม่ “โลกนี้เป็นอินไตย” เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว โลกนี้เป็นอินไตย สิ่งที่เป็นอินไตยเห็นใหม่ มันจะมีของมันสภาวะแบบนี้ มันแปรสภาพของมัน

พระศรีอริยเมตไตรยจะตรัสรู้ข้างหน้านะ โลกนี้เป็นอินไตย ก็มันไม่หายไปไหนหรอก มันเป็นอินไตย เราจะรู้กาลเวลาของมันไม่ได้ มันเป็นอินไตย แต่มันเป็นอนิจจัง มันจะแปรสภาพของมันเห็นใหม่ แล้วไปตื่นตื่นอะไรกับเรื่องธรรมชาติละ

แต่สิ่งที่เป็นธรรมะแท้ๆ ที่มันเกิดกับหัวใจเห็นใหม่ มันคว่านะ มันพลิกโลก ! มันพลิกอวิชา ! เวลามันถึงที่อวิชาเห็นใหม่ “โลกนี้มีเพราะมีเรา” ชีวิตนี่คืออะไร สิ่งที่มี

ชีวิตเห็นใหม่ คุณติ ปรากฏการณ์ของจิตที่มันเวียนตายเวียนเกิดเห็นใหม่ ในวิญญูะมันวนไป แล้วมันมาพลิกที่นี้ มันคว่ำที่นี้ มันทำลายลงที่นี้เห็นใหม่

ปรากฏการณ์อย่างนี้โลกไม่มี ! โลกทัศน์ ภาวสวะ ตัวภพ ตัววิชชา มันทำลายทั้งหมด นี่อาสวัภขณญาณ มันทำลายกิเลสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำลายภพ มาร.. “มารเอยเธอเกิดจากความดำริของเรา” เกิดจากความดำรินอะไร ? ดำรินที่ตั้งที่ไหน บนภพที่ไหน บนความรู้สึกอันไหน นี่มันทำลายทั้งหมดเห็นใหม่

คุณติ จักรวาลนี้โลกนี้เป็นอจินไตย มันจะอยู่ของมันสภาวะแบบนี้ เพราะมันเป็นสสาร มันเป็นวัตถุ มันเป็นสิ่งที่แปรปรวนอยู่ตลอดเวลา

จิตของเราเป็นนามธรรม ! เป็นความรู้สึก เป็นความทุกข์ความยาก ! แล้วความทุกข์ความยากมันตั้งอยู่บนอะไร แล้วไปทำลาย ไปทำลายโลกทัศน์ ไปทำลายสิ่งต่างๆ สิ่งความรู้สึกที่อยู่บนภพอันนั้น ทำลายหมด นี่อาสวัภขณญาณ

แล้วมันจะตั้งอยู่บนอะไร นี่ไง ธรรมะปรากฏตามความเป็นจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ มันปรากฏตามความเป็นจริง แล้ววางธรรมและวินัยไว้ พอวางธรรมวินัยไว้ ผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนเห็นใหม่ ผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนในสมัยพุทธกาลนะ ผู้ที่เป็นครูบาอาจารย์ ศึกษาปริยัติ ศึกษาต่างๆ ศึกษาจนมีลูกศิษย์ลูกหาขนาดไหนก็แล้วแต่ แต่ถ้าไม่ประพฤติปฏิบัติ “ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ” สิ่งที่เป็นปฏิเวธ สิ่งที่เป็นสัจจะความจริง.. สัจจะความจริงของเราจะเห็นใหม่

คุณติ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม เทวคา อินทร์ พรหม สำเร็จเป็นพระอรหันต์มากมายมหาศาล เพราะเป็นปัจจุบันธรรมใจใหม่ แต่ในปัจจุบันนี้ ในความคิด คุณติ เวลาเราทำกัน แค่เราทำความสงบของใจ เรายังไม่เข้าใจเลย สมาธิมันเป็นอย่างไร ? สมาธิเป็นปรากฏการณ์อันหนึ่งของจิต ปัญญาเป็นปรากฏการณ์อันหนึ่งของจิต เป็นปรากฏการณ์ของจิตนะ

แต่เวลาเราศึกษากัน เราประพฤติปฏิบัติในสุดมยปัญญา สุดมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา เห็นใหม่ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ สิ่งนี้เราศึกษาธรรมเห็นใหม่ ธรรมวินัยมีอยู่แล้ว แล้วยังคิดคุณถูกด้วยนะ ยังคิดเหยียบย้ำ

“คนสมัยโบราณเป็นคนที่คร่ำครึ คนสมัยโบราณนี่เป็นคนที่ไม่มีปัญญา
เทคโนโลยียังไม่เจริญ ในปัจจุบันเทคโนโลยีเจริญมาก ทุกอย่างเจริญ เราเป็นคนทันสมัย
เรามีปัญญา ศึกษาธรรมแล้วปฏิบัติธรรม”

นี่ไง ปรากฏการณ์ของกิเลส ! ปรากฏการณ์ของอโก้ ! ปรากฏการณ์ของตัวเอง !
ปรากฏการณ์ของการยึดมั่นถือมั่น !

เพราะเราไปมองปรากฏการณ์ ไปดูเห็นใหม่ คุณสิ เหมือนกับสัตว์ สัตว์นะมันถูก
กั้นนะคำซ้ำต่างกัน มนุษย์ก็เหมือนกัน เราต้องพัฒนาการแบบมนุษย์ ไม่ใช่ ! สัตว์ก็คือ
สัตว์ มนุษย์ก็คือมนุษย์ สัตว์ไม่พัฒนาการเป็นมนุษย์ มนุษย์ก็คือมนุษย์ ! เพราะอะไร
เพราะมันเป็นภพ

มันเป็นภพนะ มันเป็นกามภพ รูปภพ อรูปภพ มันเป็นสัตว์เดรัจฉานนี่ มันเป็น
นรก เดรัจฉานอบายภูมิ สิ่งที่เป็นอบายภูมิ มันจะเปลี่ยนแปลงมาเป็นมนุษย์ได้อย่างไร
มนุษย์ก็คือมนุษย์ มนุษย์เกิดจากมนุษย์ แต่วิทยาศาสตร์มันพิสูจน์ไม่ได้ ! วิทยาศาสตร์
พิสูจน์ไม่ได้ มันก็บอกวามมนุษย์เจริญเติบโตจากสัตว์ จากเป็นลิง ถึงเป็นมนุษย์ขึ้นมา

ถ้ามันเป็นมนุษย์ขึ้นมา มันก็ทำลายเรื่องภพ เรื่องต่างๆ เห็นใหม่ เรื่องสิ่งที่เป็น
อบายภูมิ สิ่งนี้มันเป็นสิ่งจะความจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วไม่มี
สอง สิ่งที่การกระทำของเราเห็นใหม่ สิ่งที่พัฒนาการของจิต จิตมันพัฒนาการของมันมา
ขนาดไหนก็แล้วแต่ ที่มันย้อนกลับมาถึงความรู้สึกของเรา ถ้าเราศึกษานะ เราศึกษาเข้ามา
เราจะไม่ดูถูกคนอื่น เพราะอะไร เพราะสัตว์มันเป็นไปตามกรรม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ เสวยชาติต่างๆ
มหาศาล จิตมันเปลี่ยนแปลง มันตัดแต่งของมันมาตลอด มันเพิ่มพูนคุณภาวะของมัน
ขึ้นมา แล้วมันถึงมีเขาว์ปัญญา มีการแยกแยะ มีการเข้าใจ มีการแสวงหา นี่ก็เหมือนกัน
ในเมื่อเราศึกษาขึ้นมาแล้ว เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประมัตถ
ธรรม ไซ้ มันเป็นประมัตถธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ประมัตถธรรมนะมันก็เป็นเทคโนโลยีไง มันเป็นความรู้อันหนึ่งที่วางไว้ให้เรา
ศึกษา พอเราศึกษาขึ้นมา เราไปศึกษาความรู้ เราก็ไปถอดความรู้ของเขาออกมา แล้ว

ความรู้ของเราละ ถ้าความรู้ของเราไม่มี กิเลสมันหลอกตรงนี้ไง พอกิเลสมันหลอกขึ้นมา หลอกว่าเราใช้ปัญญาแล้ว ปัญหานี้ละ แล้วกิเลสมันลึกลง กิเลส-อุปกิเลส

คูลี เวลาเราทุกข์เรายากขึ้นมา มันมีความเร่าร้อนขนาดไหน เวลาเราศึกษาธรรม เรามีคนปลอมประโลม ใจของเราจะดีขึ้นมาใช้ใหม่ นี่ก็เหมือนกัน เวลาประพฤติปฏิบัติ กิเลสมันสงบตัวลง มันก็ปล่อยวางบ้าง ปล่อยวางความคิดในตัวของมัน เราก็อ่าสิ่งนี้เป็น ธรรม แล้วยังเข้าใจด้วยปัญญานะว่า “เราใช้ปัญญาแล้ว.. เพราะปัญญามันใคร่ครวญไป แล้ว มันปล่อยวางเข้ามา ตรีภในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วมันมีความเข้าใจ...” มีความเข้าใจขนาดไหนนะ

ดูอย่างแผ่นดินไหวนะ แผ่นดินไหวมันเพราะอะไร แผ่นดินไหวเพราะความ กดดัน พลังของเปลือกโลกที่มันกดทับกัน ความกดทับกันมันต้องมีการเคลื่อนไหว เพราะพลังงานมันต้องให้มันคลายตัวออกไป นี่แผ่นดินไหวเกิดสภาวะแบบนี้ เวลาเรา ทุกข์เรายาก ใจเราคิด เรามีความทุกข์ยากในหัวใจ นี่ไง ความกดดันของกิเลสไง ! กิเลส มันกดดันหัวใจมาก ! พลังงานมันกดดันมาก แล้วศึกษาธรรมะ.. ศึกษาธรรมะ.. มันแค่ ปล่อยพลังงานออกมาเฉยๆ เท่านั้นเอง

พอปล่อยพลังงานเฉยๆ เห็นใหม่ การปล่อยพลังงานเฉยๆ เหมือนกับเราศึกษา ทางธรณีวิทยา เขาเข้าใจเรื่องภาวะปรากฏการณ์ของธรรมชาติ พอจิตมีปรากฏการณ์ของมัน เวลาศึกษาขึ้นมามันก็มีปรากฏการณ์อันนั้น

“ศึกษาธรรม.. ศึกษาธรรม..” นี่ความเข้าใจของตัวเอง มันเป็นปรากฏการณ์ของ ธรรมชาติ ปรากฏการณ์ของกิเลสนะ !

เพราะอะไร เพราะมันไม่เป็นความจริง ! มันไม่เป็นความจริงเพราะอะไร เพราะ จิตนี้แค่ปรากฏการณ์ แค่คลายพลังงานเฉยๆ พอจิตมันคลายพลังงานเฉยๆ มันก็เป็นการ คลายพลังงานใช้ใหม่ มันก็เป็นความสุขพักหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน กำหนดเราทำใจของเราขนาดไหน เราศึกษาธรรมขนาดไหน มันก็ ปรากฏการณ์มันก็ปล่อยชั่วคราวเท่านั้นเอง แล้วปล่อยชั่วคราวเห็นใหม่ แล้วมันจะมีสิ่ง ใดตามมา มีจะอาฟเตอร์ช็อคตามมา พอตามมา ปรากฏการณ์เป็นธรรมชาติ ตัว

ปรากฏการณ์แผ่นดินไหวนี้เราจะตั้งตัวไม่ทัน เพราะมันเป็นกฎธรรมชาติที่เราจะไม่รู้ตัว เวลาเกิดขึ้นมันจะเป็นความจริง อาฟเตอร์ช็อกมันเกิดมา มันเกิดจากผลของพลังงานที่มันคลายตัวเข้ามาๆ

นี่ปรากฏการณ์ พอเราเป็นปีบเราก็อยากได้สมาธิอีก ปรากฏการณ์มันก็หลบเห็นใหม่ มันมูมกลับ... มูมกลับคือว่าถ้าเป็นแผ่นดินไหว ปรากฏการณ์ธรรมชาตินี้เราเห็นภัยของมัน เราจะหลบได้ แต่การประพฤติกปฏิบัติ พอเรารู้ เราเคยสัมผัส เราอยากได้ เราต้องการ ปรากฏการณ์นี้ก็เลสเห็นใหม่ ปรากฏการณ์ของกิเลสมันมูมกลับกับ ปรากฏการณ์ธรรมชาตินะ ปรากฏการณ์ธรรมชาติเรารู้แล้วเราหลบภัยได้ ปรากฏการณ์ของกิเลส มันรู้มันเห็นแล้วมันเอามาหลอกเรา!

เหมือนกับสุดมยปัญญา การศึกษาในภาคปริยัติ ศึกษาขึ้นมาจะ “ปรมัตถธรรม.. ปรมัตถธรรม..” มันเป็นปรากฏการณ์ของกิเลสที่ไปยึดธรรมะ “ธรรมะเป็นธรรมชาติ.. ธรรมะเป็นธรรมชาติ..” ธรรมชาติมันทำลายเรานะ ! ธรรมชาตินะคูสิ คูธรรมชาติของจิต ที่เกิดการเกิดและการตาย เราเกิดตายมาก็รอบแล้ว!

ปรากฏการณ์ของธรรมชาติ พอมันคลายพลังงานไปแล้ว มันก็หมดความกดดันของมัน มันก็ต้องสะสมต่อไป แล้วมันก็จะมีการปรากฏการณ์อย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าๆ ในรอยเลื่อนของโลก ปรากฏการณ์การเกิดและการตาย.. เรารู้ธรรมะนี้ การเกิดตายมันก็ร้อยกี่พันครั้งแล้ว

คูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ บุปเพณิวาसानุสติญาณ ย้อนไปอดีตชาติไม่มีต้น ไม่มีปลาย ! แล้วเรามันมีต้นมีปลายที่ไหน มันมีคบอด ! ไม่เข้าใจสิ่งใดๆ เลย

แต่มีอำนาจวาสนาที่เป็นมนุษย์สมบัติ เราเกิดมาพบธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรามีศรัทธาความเชื่อ นี่ไง เกิดมาเห็นใหม่ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา สิ่งนี้มีบุญกุศลมาก เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วถ้าเราไม่ออกประพฤติปฏิบัติ เราไม่ได้ประพฤติปฏิบัตินะ มันมีอยู่แล้วไง ความรู้ในศาสนาของเราเห็นใหม่

ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สอนเรื่องอริยสัจ สัจจะความจริง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เห็นใหม่ แล้วมรรคของใคร มรรคของคฤหัสถ์

มรรคของการดำรงชีวิต มรรคของนักพรต มรรคของนักบวช มรรคของผู้ต่อสู้กับกิเลส แล้วเราจะเลือกเอาอะไร เราก็จะว่าเราเป็นคฤหัสถ์ เราเป็นพระเห็นใหม่ ก็เลือกกันไป..

สิ่งนั้นเลือกเห็นใหม่ แล้วในการประพฤติปฏิบัติ มรรคญาณมันเกิดมาอย่างไร ถ้า มรรคญาณเห็นใหม่ แล้วเราก็ศึกษากัน ถ้ามรรคญาณมีต้นมีปลายนะ มีธรรมวินัยเป็นสิ่งที่ให้เราก้าวเดินกันอยู่แล้ว เราก็ยังตีความกันผิดนะ นี่ปรากฏการณ์ของกิเลส เพราะเรามี กิเลสไง

แต่เพราะเรามีครูบาอาจารย์ที่ท่านรื้อคั้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่าน ประพฤติปฏิบัติของท่านขึ้นมา ท่านรู้จริงของท่าน ! ท่านถึงมากำหนดว่า ให้กำหนดทำ ความสงบของใจให้ได้ก่อน

ถ้าเราทำความสงบของใจไม่ได้ มันก็เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ เป็น ปรากฏการณ์ของจิตเฉยๆ เห็นใหม่ เรากำหนดเห็นใหม่ กำหนดปรากฏการณ์ใจ พุท ุโธๆ เข้าไปนี่เห็นใหม่ คูสิ เราคลายพลังงานมันออก พลังงานที่มันจะทำให้เกิดการ กดดันให้แผ่นดินมีการเปลี่ยนแปลง พุทโธๆ จนมันสงบเข้าไป เราควบคุมได้

แต่ถ้าเราไม่มีพุทโธขึ้นไป เราเข้าใจของเราเอง มันเป็นการเกิดปรากฏการณ์ ธรรมชาติที่มันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ แต่ขาดสติ ! พอขาดสติขาดการรับรู้ เทคโนโลยีมัน ไม่ทัน ! ความรู้จริง ความรู้ของการปฏิบัติมันรู้ไม่เท่าทันความจริง ! พอไม่เท่าทันความ จริง.. “ว่างๆ ว่างๆ” มันควบคุมไม่ได้ ! ธรรมชาตินี้ควบคุมไม่ได้ มันเป็นสัจจะความจริง อันหนึ่ง มันเป็นปรากฏการณ์ความจริงอันหนึ่ง เป็นปรากฏการณ์ของฤดูกาลต่างๆ มัน เป็นความจริงอันหนึ่งนะ มันเป็นปรากฏการณ์อันหนึ่งจากธรรมชาติ

แต่ปรากฏการณ์ของจิต เวลาอารมณ์ของเรา พายุอารมณ์ขึ้นมา ความทุกข์ความ ยากมันเกิดขึ้นมา ปรากฏการณ์อันนี้มันเกิดขึ้นมา ใครควบคุมมันได้ ถ้าเรามีสติเห็นใหม่ พอมีสติขึ้นมา เราจะควบคุมสิ่งนี้ได้ มันลึกลับมหัศจรรย์นะ มันเป็นความลึกลับ มหัศจรรย์ถ้ามีสติสัมปชัญญะ กำหนดพุทโธหรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิก็แล้วแต่ มันมี สติสัมปชัญญะเข้าไป ปรากฏการณ์อันนี้เราควบคุมได้ เราจะเกิดแผ่นดินไหว เกิด พลังงานขนาดไหน

นี่สัมมาสมาธิ ! ถ้ามีสัมมาสมาธิปรากฏการณ์อย่างนี้... คุณี พลังงานในโลก
ตอนนี้กำลังคิดกันอยู่ว่า เราจะเอาความร้อนจากใต้โลกขึ้นมาใช้ประโยชน์เพื่ออะไร
ตอนนี้พลังงานของเรา เราใช้พลังงานฟอสซิล พลังงานน้ำมันต่างๆ เพื่อเอาพลังงานมาใช้
กำลังคิดกันอยู่ว่า จะเจาะไปในโลกแล้วเอาพลังงานของโลก เอาความร้อนออกมาใช้เป็น
พลังงานของเรา สิ่งนี้เขาคิดกันอยู่ เขาทำกันไม่ได้หรอก นี่เรื่องของโลกที่กำลังคิดอยู่...

แต่ถ้าเป็นสัจจะความจริงของเราละ พลังงานของใจมันมีอยู่แล้ว ! จิตที่มันเกิด
มันตายอยู่นี่ จิต ! การเคลื่อนที่ที่เร็วที่สุด สิ่งที่เคลื่อนที่เร็วที่สุดแล้วให้มันสงบนิ่งได้ มัน
จะมีพลังงานขนาดไหน แล้วเราจะควบคุมมันได้อย่างไร

แต่เพราะปรากฏการณ์ของกิเลส มันเลยไปยึดมันถือมัน ว่าเรารู้สิ่งนั้น “ธรรมะ
เป็นธรรมชาติ..” มันเป็นปรากฏการณ์อันหนึ่ง

“ธรรมะเป็นธรรมชาติ.. ธรรมะเป็นธรรมชาติ..”

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหนือธรรมชาติ ! เหนือการเกิดและ
การตาย ! ถ้าไม่เหนือธรรมชาติ จะชำระสิ่งที่ป็นธรรมชาตินี้ไม่ได้

การเกิดการตายก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ทุกข์ก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ตัณหาความ
ทะยานอยากก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ความนิโรธ ความเกิดดับ พลังงานที่มันผ่อนคลาย
แล้วก็ป็นธรรมชาติอันหนึ่ง จิตที่สงบก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง

“ทุกข์นี้ควรกำหนด”

ในโลกนี้สิ่งใดเป็นอนิจจัง เพราะความเกิด ความคิด ความจินตนาการของเราเป็น
อนิจจังทั้งหมด

“สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา”

เพราะความทุกข์เห็นใหม่ นี่ปรากฏการณ์ที่มันเกิดขึ้นมา มันคลายตัวแล้ว ความ
ทุกข์ที่มันเกิดขึ้นมาแล้ว ความทุกข์นี้เป็นอนัตตา ! มันเป็นอนัตตาเห็นใหม่ แต่องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ นิโรธความรู้จริง”

ความรู้จริงด้วยอะไร ด้วยมรรคญาณ สิ่งที่อยู่จริงมันจะรู้ที่ไหน ถ้าจิตของมันไม่ทำ ความสงบของมันเข้ามาก่อน ถ้าจิตของมันสงบเข้ามาก่อนเห็นใหม่ เพราะปรากฏการณ์ มันเกิดที่นี่ ! นี่จิตปฏิสนธิ จิตที่มันเกิดมันตาย จิตนี้อุปกิเลส ความสว่าง... “จิตเดิมแท้ที่ ผ่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส” จิตเดิมแท้มันอยู่ที่ไหน

ทั้งๆ ที่เราเกิดมานะ คูสิ ในจักรวาลนี้ ในวัฏฏะ คูสิ เทวดา อินทร์ พรหม มาฟัง ธรรมฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเขามานะ พรหม เทวดาเขามา ด้วยกายทิพย์ จะไม่เห็นร่างกายของเขา แต่ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือผู้ ที่มีบุญญาธิการ ทำไมไม่เห็นล่ะ ทำไมเข้าใจสภาวะแบบนั้นได้ คนที่ตกในนรกอเวจี นรก อเวจีก็เป็นจิตวิญญาณอันหนึ่ง มันก็อยู่ในสถานะของเขา แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์ เห็นใหม่ มนุษย์สมบัติ

คูสิ เจริจมานี่ อบายภูมิ ๔ ตั้งแต่แรกอเวจี แล้วฟื้นขึ้นมาเป็นสัตว์เจริญมาน สิ่งที่เป็นเจริญมานมันก็มีจิตมีร่างกายเหมือนกัน แต่ด้วยวุฒิภาวะของเขา แต่เราเป็นมนุษย์เห็น ใหม่ มนุษย์เกิดขึ้นมามันเป็นภพกลาง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์จะ มาตรัสรู้ที่ภพมนุษย์นี้ แล้วเทวดา อินทร์ พรหมนี้มาฟังธรรม ฟังธรรมอะไร เพราะ เทวดา อินทร์ พรหมนี้เราก็อพยย่องสรรเสริญว่ามีความสุข ความสุขที่มันเกิดจากอามิส เกิดจากการสร้างบุญญาธิการ ความสุขอย่างนั้นมันเป็นความสุขเพราะว่าเราเทียบกับใน วัฏฏะ มันถึงเป็นความสุข !

แต่ถ้ามาเทียบในธรรมะ มันเป็นทุกข์ ! เพราะอะไร เพราะมันเกิดตายนี้ไง ! พรหมก็ต้องตายวินไว้แต่อนาคตขึ้นไป ตั้งแต่อนาคต ๕ ชั้นเห็นใหม่ มันจะสุขไป ข้างหน้า พรหมอย่างนั้นไม่กลับมาเกิดใหม่อีกแล้ว มันจะสุขไปข้างหน้าเลย มันจะสุขไป ข้างหน้าอย่างไร ทำไมมันถึงสุขไปข้างหน้า ถ้ามันจะสุขไปข้างหน้ามันก็ต้องมี ปัจจุบันธรรม ธรรมะต้องปรากฏตามความเป็นจริงของใจดวงนั้น !

ถ้าใจดวงนั้นมีธรรมะปรากฏตามความเป็นจริงขึ้นมา ด้วยการกระทำ ด้วยมรรค ญาณเห็นใหม่ นี่มรรคของนักปฏิบัติ มรรคญาณนี้คือสัมมาอาชีวะ สิ่งที่เกี่ยวข้องได้ มันเป็นสัมมาอาชีวะหรือยัง ถ้าเป็นปรากฏการณ์ของกิเลสมันจะเป็นสัมมาอาชีวะได้

อย่างไร เพราะกิเลสมันบิดเบือน กิเลสมันพลิกเพลงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อ้างอิงว่าเป็นธรรมของเรา มันอ้างอิง มันน้อมนำเข้ามาเป็นธรรมของเรา

“ธรรมะเป็นธรรมชาติ” เราอยู่ในโลกนี้ปรากฏการณ์ธรรมชาติมันเป็นธรรมดา เป็นธรรมดาที่มันมีไปโดยธรรมชาติ เราอยู่กับมันใช่ไหม เราต้องอยู่ในโลกใช่ไหม เราเกิดมาเป็นมนุษย์เห็นไหม เรามีร่างกาย เรามีจิตใจ จิตใจเป็นนามธรรม จิตใจนี่คือสิ่งที่ เป็นความสัมผัส ความรับรู้สุขทุกข์ต่างๆ สิ่งนี้ใคร่ครวญได้ สิ่งนี้ตัดแปลงได้ สิ่งนี้ เปลี่ยนแปลงได้

แต่มนุษย์สมบัติในปัจจุบันนี้เปลี่ยนแปลงได้ไหม มันเกิดมาตามกรรมใช่ไหม สูง ต่ำ คำ ขาว ต่างๆ มันเป็นผลของวิบากกรรม สิ่งที่เป็นวิบากกรรม ร่างกายนี้เป็นวิบาก กรรมแล้ว มันเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว สิ้นสุดของมันคือตายนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว พระอานนท์เป็นพระ โสดาบัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์เป็นพระ โสดาบัน อยู่ ปรากฏการณ์ของธรรมเกิดมาส่วนหนึ่ง พระโสดาบันมีปรากฏการณ์อันหนึ่ง แต่ ปรากฏการณ์ของกิเลสอีก ๓ ขั้นตอน คือสภิกขาคา อนาคา อรหัตตนี้ มันเป็น ปรากฏการณ์ของกิเลสจะไม่เข้าใจ ปรากฏการณ์ต่างๆ มันมีความสุข ความสะอาด ความ เสร้าหมอง มันมีความลึกซึ่งต่างกัน

พระอานนท์นะถึงกับร้องไห้ ร้องไห้เพราะอะไร เพราะมันเสียใจใจ เสียใจว่าเราก็ มีสิ่งที่เส้าหมอง สิ่งที่เราไม่เข้าใจในหัวใจนี้เยอะมากนั้ ทุกคนก็ต้องอยากให้มีคนคอย ชี้นำ ให้มีคนที่คอยแก้ไข องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะปรินิพพานแล้วในคืนนี้ เห็นไหม นี่สิ่งที่ปรากฏการณ์ๆ ของจิตที่มันสะอาดขึ้นมา สิ่งที่เกิดการกระทำขึ้นมา มัน ปรากฏขึ้นมา มันต้องมีเหตุมีผล การปรากฏการณ์มีเหตุมีผลเห็นไหม นี่ธรรมะเหนือ ธรรมชาติ

ปรากฏเหนือธรรมชาติเพราะอะไร เพราะจิตของเรา ถ้ายังเป็นปรากฏการณ์ของ ธรรมชาติ มันก็จะเวียนตายเวียนเกิดไม่มีต้นไม่มีปลาย มันจะหมุนไปอย่างนี้ โดยอำนาจ ของคุณงามความดีและชั่ว ดีก็หมุนไปในทางที่ดี เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ชั่วก็

ตคนรกอเวจีไป ปรากฏการณ์อย่างนี้มันเป็นเรื่องธรรมชาติเห็นใหม่ มีศาสนาหรือไม่มีศาสนา สิ่งนี้มีอยู่โดยดั้งเดิม โลกธรรม ๘ มันมีอยู่แล้ว

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา อาสวักขยญาณ แล้ววางธรรมและวินัยไว้ให้เราก้าวเดิน วางธรรมวินัยไว้ให้พวกเราแสวงหา มันต้องมีการแสวงหา ต้องมีการกระทำขึ้นมา มันเป็นอุปายวิธีการเห็นใหม่ ให้เราแสวงหา ให้เสียสละทานขึ้นมา

ถ้าเสียสละทานขึ้นมาจิตใจมีการเปลี่ยนแปลงโดยธรรมชาติของมัน จิตใจผู้เสียสละมันมีการผ่อนคลายความกดดันในหัวใจออกไป โดยธรรมชาตินะ เราจะรู้หรือไม่รู้ ถ้าเราทำบุญขึ้นมาด้วยความซุ่มซ่ามของเรา ยังมีครูบาอาจารย์ที่เป็นที่เราศรัทธาความเชื่อ เราจะถวายเป็นความสุขของเราเห็นใหม่ นี่ปรากฏการณ์มันมี

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยอย่างนี้ วางให้เราฝึกฝนเอาตัวขึ้นมา แล้วถ้ามีวุฒิภาวะ มีการทดสอบ มันจะพัฒนาของมันขึ้นไป ทาน ศีล ภavana การภาวนาเท่านั้นมันจะเกิดปรากฏการณ์ของจิต จิตเกิดปรากฏการณ์ของจิตมันเป็นอาสวักขยญาณ มันเป็นเรื่องที่เข้าไปชำระกิเลส มันก็ต้องมีเครื่องมือ มีปรากฏการณ์อย่างนั้น

ไม่ใช่ปรากฏการณ์ที่เราประพฤติปฏิบัติกันในปัจจุบันนี้ละ ปฏิบัติกันเป็นพิธีกรรมเฉยๆ เพราะอะไร เพราะมันหมุนกลับ เพราะว่าเราเข้าใจว่าปัญญาที่เราคิดกัน มันปัญญา ศึกษาขึ้นมา.. โห้.. พระไตรปิฎกเราอ่านขนาดไหนก็แล้วแต่ ถ้ามันไม่มีการภาวนาขึ้นมา มันเป็นชื่อ ! สมาก็เป็นชื่อสมาก็ ! เวลาปัญญาแบ่งเป็น ๓ ส่วนของปัญญาเราก็ไม่เข้าใจ สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภวานามยปัญญา

ถ้าไม่มีปรากฏการณ์ตามความเป็นจริง มันจะไม่เข้าใจเรื่องภวานามยปัญญา มันจะไม่เข้าใจถึงมรรคญาณ มันจะไม่เข้าใจถึงมรรคที่มันรวมตัวเข้ามา มันจะแบ่งแยกมรรคของคฤหัสถ์ มรรคของนักบวช มรรคของนักรบ มรรคของผู้ที่จะพ้น นี่ปรากฏการณ์มันคนละระดับ ! ปรากฏการณ์มันคนละชั้น ปรากฏการณ์มันมีความลึกตื้นหนาบางต่างๆ หลากหลายมาก แล้วเราก็ศึกษากันว่าเป็นพิธีกรรมเฉยๆ แล้วก็ปรากฏการณ์ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ เหมือนเราเข้าใจปรากฏการณ์ของธรรมชาติแล้วเราก็ตายไหม ?

จิตก็เหมือนกัน ! ถ้ามันลงสมาธิ มันจะมีกำลังของมันใช่ไหม มันเข้าไปทำลายตัวมันเพราะอะไร เพราะขณะที่ปรากฏการณ์ของมันเกิดขึ้นมา มันจะชำระกิเลสของมันอย่างไร ถ้ามันชำระกิเลสของมัน มันสงบตัวลงแล้วเราจะใช้ประโยชน์อะไรกับมัน แต่นี่มันไม่มีความสงบ มันไม่มีพลังงาน ไม่มีปรากฏการณ์ใดๆ ขึ้นมาเลย แต่มันเข้าใจของมันเองเห็นใหม่ เข้าใจของมันเอง เข้าใจว่าสิ่งที่เราเข้าใจเพราะอะไร เพราะถ้ามีการประพฤติปฏิบัติ จิตมันจะมีการเปลี่ยนแปลงของมัน

จิตมันจะวิวัฒนาการของมัน มันจะเจริญของมัน มันจะเสื่อมของมัน ธรรมชาติของมัน ใ้เราไม่ได้ปฏิบัติเลย แล้วบอกว่าศึกษาธรรมๆ อ่านเข้าใจเหมือนเราศึกษาทางวิทยาศาสตร์ข้อมูลไป ไปตรวจงาน เอาข้อมูลมาดู อ้อ ข้อมูลพลังงานมันสะสมอย่างนั้น ความขบขัน.. แรงขบขัน... รู้ไปหมดเลย ! แล้วแก้ไขอะไรได้ ! เพราะปรากฏการณ์สิ่งนั้นมันได้ทำลายสิ่งแวดล้อมไปแล้ว มันได้ทำลายตัวมันเองเพราะมันเป็นสิ่งโลกนี้เป็นอนิจจัง โลกนี้เป็นอนินทรีย์ด้วย เป็นอนิจจังด้วย มันแปรสภาพของมันโดยธรรมชาติของมัน

เราอยู่กับเขา เราอยู่กับความแปรปรวนตลอดเวลา โลกก็แปรปรวน ชีวิตก็แปรปรวน สังคมก็แปรปรวน กิเลสก็แปรปรวน อารมณ์ก็แปรปรวน แล้วตั้งสติขึ้นมาจะทำให้มันเห็นเหตุเห็นผลของมันขึ้นมา มันจะมีปรากฏการณ์ของมันขึ้นมา ถ้าปรากฏการณ์ขึ้นมาเห็นใหม่ มันต้องมีสัมมาสมาธิ มันต้องมีการกำหนดพุทโธๆ หรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิขึ้นมา จนมีสติควบคุมใจเข้าไป ปรากฏการณ์พลังงานนี้เราควบคุมมันพอควบคุมมันนะ เอามาใช้ประโยชน์เห็นใหม่ สัมมาสมาธินี้แล้วออกวิปัสสนา วิปัสสนาในอะไร

นี่ไง ปรากฏการณ์ของโลก สิ่งแวดล้อมของโลกที่มันเกิดขึ้นมา เพราะสิ่งแวดล้อมมันส่งเสริมกันนะ เพราะคูลี ถ้าอาหารในทะเลมีมาก มันจะมีปลาใหญ่ ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ห่วงโซ่ของอาหารมันจะส่งเสริมกัน มันพัฒนา วิวัฒนาการของมันขึ้นไป ปรากฏการณ์ของโลกมันเป็นสภาวะแบบนั้น

แล้วปรากฏการณ์ของจิตเราละ มันจะดีขึ้นมันจะเลวลงขนาดไหน ปรากฏการณ์ของโลกถึงไม่มีมนุษย์มันก็วิวัฒนาการของมันนะ มีมนุษย์ขึ้นมาที่มนุษย์ทำลายเขาหมด

เลย ถ้าวิวัฒนาการของโลกมันไม่มีอย่างนั้นมนุษย์อยู่ไม่ได้ ! สิ่งแวดล้อม.. อย่างเช่น ไม่มีออกซิเจนมนุษย์อยู่ได้ไหม ไม่มีน้ำมนุษย์อยู่ได้ไหม มนุษย์อยู่ไม่ได้.. แล้วกิเลสมันอยู่บนอะไร ถ้าจิตมันสงบเข้ามามันจะย้อนกลับมา ทีนี้จิตมันอยู่ในอะไร จิตเรานี้มันอยู่ในอะไร ความรู้สึกเราอยู่ในอะไร ก็อยู่ในร่างกายนี้ไง

ร่างกายนี้เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์มีอะไร มนุษย์มีร่างกาย ร่างกายกับจิตใจมันคนละส่วนกัน เพราะอะไร เพราะเวลาเราตายนะ ถึงที่สุดนะถ้าเราไม่ได้ประพฤติปฏิบัติ เราใช้ชีวิตโดยความเพลิดเพลินนะ ให้กิเลสมันหลอกว่า ชีวิตเรานี้จะอยู่ค่าฟ้า จะไปปฏิบัติอีกชาติหน้า แล้วมันจะตาย ! พอจะตายขึ้นมาเห็นใหม่ เราไม่ได้ประโยชน์จากมันแล้ว จิตนี้ออกจากร่างไป

เวลาตาย ปฏิสนธิจิตมันจะหดตัวเข้ามาแล้วออกจากร่างนี้ไป เราตายจากชีวิตนี้แต่จิตไม่ตาย... จิตมันเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มันจะสะสมเป็นฟอสซิลชาติหนึ่ง ตกผลึกเข้าไปในใจ ชาตินี้ได้เกิดแล้ว และได้ตายแล้ว ความรับรู้ของชาตินี้มันจะสะสมลงที่ทวารสะดักทพ ภพของจิต ปฏิสนธิจิต นี้จิตวิญญูณ “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” มันก็ขับเคลื่อนของมันไป มันจะเกิดต่อๆ ไปเห็นใหม่

แต่ถ้าจิตเราสงบเข้ามา มีกายกับจิต แต่เราไม่เคยเห็นจิต เราไม่เคยเห็นพลังงาน เราเห็นแต่ความทุกข์ร้อน เราเห็นแต่ความคิด คุณติ เราไปดูน้ำพุร้อนเห็นใหม่ มันมาจากไหน มันก็มาจากโลก-เปลือกโลกนี้แหละ นี่ก็เหมือนกัน มันมีแต่ความคิดออกมาจากพลังงาน ออกมาจากใจนี้มีแต่ความคิดทุกข์ร้อน มีแต่ความคิดสิ่งที่ทำให้ชีวิตนี้เศร้าหมอง เราควบคุมมันไม่ได้ ! แต่ถ้ามีสติเห็นใหม่ เราควบคุมด้วยสติปัญญาของเราเข้าไป นี่น้ำพุร้อนเขาทำเป็นแหล่งท่องเที่ยว เขาหาดังค์ เขาหาประโยชน์ได้นะ

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มันเป็นพลังงานของเรา มีสติสัมปชัญญะขึ้นมา ให้เกิดปัญญาขึ้นมา ถ้าเกิดปัญญาขึ้นมา มันเป็นประโยชน์ เขาหาประโยชน์ทางโลกเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ใ้อเราหาสิ่งที่เป็นสัจจะความจริงขึ้นมา เลี้ยงให้จิตนี้เป็นอริยมุขเลย !

จิตมันเปลี่ยนแปลง เห็นใหม่ ถ้าจิตสงบเข้ามาแล้วให้ออกวิวัฒนาการ ให้มันพิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรม กายก็ได้ เวทนาก็ได้ จิตก็ได้ ธรรมก็ได้

สภาวะธรรม.. ธรรมคืออะไร ธรรมคือสภาวะสัจจะความจริง ธรรมารมณ์ใน อารมณ์ความรู้สึกกระทบ จิตกระทบกับความรู้สึก จิต-อาการของจิต สิ่งที่เป็นความ มหัศจรรย์เห็นไหม จิตในร่างกายนี้ยังไม่รู้จักมันเลย ถ้าเรารู้จัก นี่ไง รู้จักจิต มี สติสัมปชัญญะควบคุมจิตได้ การจะวิปัสสนาถ้าจิตมันไม่สงบ เราจะเอาอะไรไปทำ ทำ ไปแล้วมันก็เป็นสัญญา เป็นปรากฏการณ์อันหนึ่งของจิต เป็นธรรมชาติของจิตที่มันรู้ อย่างนั้น

แล้วเพียงแต่ที่เราเกิดมาเรามีอำนาจวาสนา เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราตรีกใน ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง มันเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติของมัน อย่างนั้น แล้วตรีกในธรรมคือข้อมูล คือเทคโนโลยีขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนกับเราไปตรวจงาน เราไปดูงานนั่นนะ เราไปดูเหตุผล ดูข้อมูล แล้วเราเข้าใจ ก็เท่านั้น...

นี่ก็เหมือนกัน พอจิตนี้ไม่เข้าถึงตัวสมาธิ คือมันไม่ป็นงานของเรา มันป็นงาน หน้าที่ เป็นงานข้อมูลของโลก โลกที่เขาหาสิ่งต่างๆ ขึ้นมา วิวัฒนาการ ทุกคนคิดว่าจะส่ง โลกนี้ให้กับลูกหลานเรา พยายามจะรักษาสิ่งแวดล้อม มันรักษาได้ก็เหมือนเราทำความดี ความชั่ว คิดดีมันก็รักษาหัวใจไว้ คิดชั่วมันก็เผาหัวใจ นี่คิดดีชั่ว

โลกก็เหมือนกัน ฝ่ายที่เขารักษาสิ่งแวดล้อมไว้ก็เป็นคนที่มิน้ำจิตน้ำใจ คิดถึง อนาคต คิดถึงลูกหลานเรา คนที่เขาเห็นผลประโยชน์นะ เขาก็บอกว่าปัจจุบันนี้ต้องใช้ ประโยชน์มันก่อน เขาแสวงหาผลประโยชน์ตลอดเวลา เขาไม่ได้คิดว่าจะรักษาสิ่งแวดล้อมอะไรเลย เขาคิดแต่ตักตวงประโยชน์ของเขาเห็นไหม คนสองฝ่ายในโลกนี้ก็ ต้องขัดเคืองกันไปโดยธรรมชาติของมันอย่างนั้น

แต่ฝ่ายใดดี ฝ่ายใดมีกำลังมากกว่าละ ถ้าฝ่ายที่เป็นคุณธรรมมีกำลังมากกว่า ก็ เหมือนเรา ในเมื่อเรามีศรัทธา มีความเชื่อ ถ้ามีกำลังความคิดที่เรามีมากกว่า เราสามารถ บังคับให้เรามาวัดได้ เราสามารถบังคับให้เราเป็นนักบวช นักพรตได้ เราสามารถบวช เป็นพระได้ เราสามารถบังคับชีวิตของเราให้อยู่ในศีลในธรรม เพื่ออะไร เพื่อประโยชน์ ใด เพื่อส่งสภาวะแวดล้อมให้กับลูกหลานเราไปข้างหน้า นี่โลกเขาคิดกันอย่างนั้นนะ

แต่สภาวะธรรมของเราละ เราเอาภาวสวะ ตัวภพ เราจะทำลายตัวภพ ทำลายโลกเลย ทำลายโลกทัศน์เลย ทำลายหัวใจทั้งหมดเลย แล้วก่อนจะทำลายขึ้นไปนะ มันเป็นขั้นตอนขึ้นไปเห็นใหม่ นี่มันคิดในอะไรก่อน มันก็คิดในร่างกายของเรานี้แหละ คิดในร่างกายนะ เพราะเกิดมาแล้ว โดยอุปาทานทุกคนต้องคิดว่าสรรพสิ่งนี้เป็นเรา มันจริงตามสมมุติ ! มันจริงตามกรรม เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ มันเป็นจริงในชีวิตเรานี้แหละ แต่คำว่าสมมุติ คือมันชั่วคราว ชั่วอายุขัย ถ้ามันเป็นจริงของเรา เราต้องบังคับว่าเราจะอยู่คู่ฟ้า!

คุณ อังค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ เป็นศาสดาของเรา ท่านปรินิพพานไปแล้ว ท่านวิมุตติสุขอยู่ตลอดไป คงที่ตลอดไป นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา ร่างกายต้องอยู่คงที่ตลอดไป ต้องมีความสุขนี้ตลอดไป มันก็เป็นไปไม่ได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ มันเป็นผลของวิญญูะ วิญญูะมันเวียนตายเวียนเกิด เราเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว เรามีโอกาสแก้ไขต่างหากนะ นี่ความจริงมันเป็นอย่างนี้

เรื่องของชีวิตมันต้องตายไปเป็นธรรมดา ความจริงเป็นอย่างนี้ แต่โลกเขาเพลینگกัน เขาอยู่กับชีวิตของโลกเขา เขาเพลینگกับโลกแล้วก็แสวงหากัน นี่ปรากฏการณ์กิเลส มันคิดว่าสิ่งนั้นเป็นความสุข คิดว่าสิ่งนั้นเป็นการที่จะยึดมัน ชีวิตเป็นอย่างนั้น หรือยอมจำนนกับมัน “อืม... เกิดมาแล้วมันก็ต้องตาย เราก็มีความสามารถได้แค่นี้ เราก็ทำของเราไปแค่นี้มันก็จะตายไปข้างหน้า” นี่ไปยอมจำนนกับมัน “ไม่มีความเพียรชอบ ! ไม่มีการต่อสู้!

เห็นไหมถ้ามีการต่อสู้ เรามีศรัทธามีความเชื่อ เรามีการต่อสู้กับกิเลสของเราเห็นไหม ปรากฏการณ์ของกิเลสมันต้องการความสะดวกสบายเป็นธรรมดา ปรากฏการณ์ของธรรมะนะ เวลาถ้ามีสติขึ้นมามันยับยั้งได้ มันเห็นความยับยั้งของมัน เราเกิดความยับยั้งขึ้นมาะ จนพลังงานในแผ่นดินนี้เราควบคุมได้หมดเลย

พลังงานของใจ แผ่นดิน โลกมันเป็นโลกอันหนึ่งนะ แต่เวลาใจของเรา มันเหมือนโลกหนึ่งเลย เหมือนจักรวาลเลย จิตใจเรานี้ เพราะเราเคยเกิดเคยตายในวิญญูะ เราเกิดทุกๆ ภพชาตินะ โลกนี้มีเพราะมีเรา จักรวาลนี้มีเพราะมีเรา สรรพสิ่งมีเพราะมีเรา เราเกิด

ตายๆ ความที่เราเคยตายมา ใ้ความสะดมในใจนะ ฟอสซิลในหัวใจเราอีกมหาศาลเลย แล้วเราควบคุมมันได้

เราควบคุมได้เห็นไหม คุณดูพลังงานฟอสซิลที่เขาใช้เป็นน้ำมัน เขาเอามาหาประโยชน์กัน เขาเจือจางกัน โลกใช้พลังงานร่วมกัน นี่ก็เหมือนกัน นั่นเป็นเรื่องของโลก แต่นี้เป็นเรื่องของใจเรา จักรวาลเห็นไหม เวลาเกิดทุกคนมีอำนาจวาสนาตรงนี้ แล้วถ้ามีธรรม เราจะควบคุมมัน ควบคุมด้วยสติสัมปชัญญะ พุทโธบ่อยครั้งเข้า มันสงบมากสงบ น้อยนี้เรากำลังสติไป “นำหยตกลงหินทุกวันหินมันยังกร่อน”

สิ่งที่มันมีแรงขับเคลื่อนในหัวใจนี้มันเป็นกิเลส ถ้าเรากำลังสติขึ้นมา มันจะสงบไม่ได้ ให้มันรู้ไป นี่ถ้ามันสงบไม่ได้นะ ถ้ามันสงบไม่ได้เพราะเราไม่มีความรู้พอ เราก็คิดว่าเราทำถูกต้องทุกอย่างหมด เพราะทุกคนก็ต้องว่าตัวเองทำถูกต้องหมดละ แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ เห็นไหม ครูบาอาจารย์ท่านจะแนะนำ เห็นไหม ธาตุ ๔ ชั้น ๕ กำลังมันมากเกินไป ก็ทำจิตให้สงบไม่ได้ เพราะจิต พลังงานตัวนี้มันมีกำลัง

เหมือนกับเกิดแผ่นดินไหว เกิดพายุรุนแรงขึ้นมา เราจะให้มันคงที่ ให้มันหยุดนิ่งได้ไหม โลกมันเป็นไปได้ไหม เราต้องทอนกำลังมันซะไหม เราต้องรอจังหวะ รอเวลาที่กระแสลมมันเบาลง ทุกอย่างเบาลง แล้วเราควบคุมให้มันเป็นปกติได้ไหม จิตต้องควบคุมเป็นปกติจริงไหม นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เกิดขึ้นมากับใจ มันคิดในอะไร กินมากเกินไป นอนมากเกินไป โม่้มากเกินไป คุยทั้งวันเกินไป เห็นไหม ! แล้วมันจะสงบได้ไงละ

ครูบาอาจารย์ท่านบังคับ ขอนิสัยเวลาภิกษุบวชใหม่ไ้ ภิกษุบวชใหม่ต้องขอนิสัย ครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์จะคอยบอกวิธีการ นี่การขอนิสัย นิสัยของสมณะ แล้วนิสัยของคฤหัสถ์ นิสัยของโลก นิสัยของความเป็นคฤหัสถ์ นิสัยของสมณะ นิสัยของครูบาอาจารย์ของเรา เพราะท่านเห็นภัยในวัฏสงสาร การกระทำอย่างนั้นเหมือนเด็กมันเสพยาเสพติด มันก็ต้องคิดเป็นธรรมดา นี่ก็เหมือนกัน เราลองใช้ชีวิตอย่างนั้นมันก็ต้องคิดเป็นธรรมดา พอคิดเป็นธรรมดา ทำไมไม่ตัดทอนมันละ การตัดทอนเพราะเราเห็นประโยชน์มันซะไหม

เราเห็นประโยชน์เพื่อเราต้องการความสงบของใจ เราถึงละเว้นเห็นใหม่ อดนอน
 ผ่อนอาหาร มัคน้อยสันโดษ แต่โลกเขาว่า “มัคน้อยสันโดษ มันจะมีความสุขได้อย่างไร”
 มันต้องเสพสุขมันถึงจะมีความสุขไง ! แต่มีความสุขก็สุขของกิเลสไง ! กิเลสมันหลอก
 เราแล้วนะ นี่ไง ปรากฏการณ์ของกิเลส มันก็มีอำนาจเหนือกว่าเรา ปรากฏการณ์ของ
 ธรรมนี่ต้องเห็นผล ครูบาอาจารย์ท่านก็เห็นผลมาแล้ว ถ้าทำอย่างนี้ไป ผลจะเป็นอย่างนี้

แต่ถ้าเชื่อครูบาอาจารย์เห็นใหม่ เพราะจากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจขององค์
 สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าส่งต่อมาพระอัญญาโกณฑัญญะ ส่งต่อมาเรื่อยๆ ใจ แล้วมัน
 ก็เป็นทางวิชาการ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริง แล้วครูบาอาจารย์เรา
 ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง จริงคือความเป็นจริง ! จริงของจริง ! จริงคือจริง ! ถ้า
 มันไม่จริง โทกมดเท็จ ! ผลของมันก็เป็นเรื่องของความเพ้อเจ้อ

ถ้าครูบาอาจารย์ของเราไม่จริง ท่านพูดขึ้นมาว่าเราพิสูจนัสสิ ท่านบอกให้ทำ
 ตามนั้น แล้วถ้ามันไม่ได้ครูบาอาจารย์ก็ต้องหลอกสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ
 ไปหลอกใคร ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลอกเห็นใหม่ ชุตงควัตรมันอยู่ที่ไหน
 ชุตงค์ ๑๓ มันอยู่ที่ไหน สีลในสีลใจ ชุตงควัตรเป็นเครื่องขัดเกลากิเลสนะ

สิ่งที่พระภิกษุบวชมา สีล ๒๒๗ ผิดไม่ได้ เป็นอาบัติทั้งนั้น อาบัติหนักอาบัติเบา
 ต้องปรับตามอาบัตินั้น ชุตงควัตรไม่ได้ปรับนะ ดูที่ความสมัครใจไง นี่สีลในสีล ผู้ที่
 สมัครใจทำ นี่ไง เพราะเราเห็นผลใช่ไหม ครูบาอาจารย์เราท่านเห็นผลมาใช่ไหม ถึงได้
 ลั่นมือเดียว ลั่นอาสนะเดียว บิณฑบาตเป็นวัตรต่างๆ นี่ชุตงควัตร ชุตงควัตรเป็นเครื่องขัด
 เกลากิเลสเห็นใหม่

นี่มัคน้อยสันโดษ ใ้อ่างกิเลสก็บอก “มัคน้อยสันโดษมันจะมีความสุขได้
 อย่างไร มัคน้อยสันโดษแล้วมันจะมีผลอะไรในการปฏิบัติ” มีผลในการปฏิบัตินะ กิน
 มากมันก็นอนอิม กินอุ่นนอนอิมนะ กิเลสมันก็ตัวใหญ่ๆ แล้วจะประพฤติปฏิบัติกัน
 อย่างไร

นี่พูดถึงนิสัย พูดถึงผู้ที่เห็นการกระทำของจิต จิตมันมีปรากฏการณ์ของมัน มัน
 เป็นธรรมชาติของมันอยู่แล้ว แล้วถ้าเราเริ่มผ่อนมันๆ มันก็คั่นรน มันคั่นรนนะ มันไม่
 พอใจหรอก พอไม่พอใจเราก็ก้มลูกคลุกกลานสู้มันไม่ได้

แต่ถ้าครูบาอาจารย์บอกว่า “ทำไป ! ตั้งสติให้ดี ทำไป !” ถ้าทำอย่างนั้นไปนะ ปรากฏการณ์มันเกิดขึ้นมา ปรากฏการณ์ของศีล ปรากฏการณ์ของสมาธิเกิดกับใจของเรา ปรากฏเกิดกับใจ นี่ไง สันทิภูฏิกโก ! รู้จากใจ มันจะครบไง เวลาหลวงปู่มัน ครูบาอาจารย์ เราท่านบอกว่า เวลาปฏิบัติไปแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นมาจากใจของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้หมดแล้ว มีผู้รู้เดินนำหน้าไปแล้ว นี่เหมือนกัน ถ้าปรากฏการณ์ของใจเรา เกิดขึ้นมา มันจะซึ่งใจมาก

นี่ไง พระป่า พระปฏิบัติเรามาถึงติดครูดิถาจารย์ตรงนี่ไง ติดครูดิถาจารย์เหมือน คนตาบอดให้คนตาดีจูงไป คนตาดีถ้าเดินไปบนถนน มันจะไม่พาเรตกถนน ไม่พาเรา ไปเผชิญกับสิ่งเลวร้าย แต่ถ้าเป็นคนตาบอดจูงคนตาบอดมันจะจูงกันไปไหนล่ะ เพราะ คนตาบอดมันไม่รู้หรือข้างหน้าจะมีอะไรมันก็ดำไปทั่วล่ะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามีครูบาอาจารย์ของเรา ปรากฏตามความเป็นจริง ! ไม่ใช่ปรากฏ ตามความเป็นเท็จ ! ถ้าปรากฏตามความเป็นเท็จมันก็วนกันอยู่นั่นนะ โคนำฝูงก็พาฝูงโคนันลงทะเล ลงแม่น้ำโน้น ตายหมดเลย ตายจากโอกาสไง.. ตายจากชีวิตนี่ไง..

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ชีวิตนี้ต้องมีการตายเป็นที่สุด แล้วก็ปรากฏการณ์ เป็นเท็จมันก็เป็นความโง่ปดมดเท็จ ปฏิบัติก็ปฏิบัติกันเป็นเท็จๆ ปฏิบัติกันเป็นพิธีกรรม เฉยๆ เห็นไหม ถ้าปฏิบัติไม่เป็นพิธีกรรม ทำไม่ไม่ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจไม่สงบจะเอาอะไรไปวิปัสสนา มัน ถ้าไม่เห็นโลกของตัว ไม่เห็นภวาสวะ ไม่เห็นชื่อที่อยู่ของกิเลส จะเอาอะไรไปชำระล้างมัน เราจะจับเสือไม่เข้าถ้าเสือมันจะเอาเสือที่ไหน คุณหาของใจเห็นไหม แล้ววิชชามันอยู่ในนั้นนะ แล้วเราไม่หาหาของใจ เราไปตะปบตีนกับเงา

“นี่ศึกษาธรรมๆ วิปัสสนาสายตรงใช้ปัญญา.. ปัญญาตรงๆ..”

โลกีย์ปัญญา ปัญญาของกิเลสนะ...

แต่ถ้าเป็นโลกุตตรปัญญา พยายามทำความสงบของใจเข้ามา มันจะเห็นความเปลี่ยนแปลงนะ ความเปลี่ยนแปลงที่จิต ที่มันเกิดจากอาการของจิต ปัญญาที่เกิดจากอาการของจิต มันเป็นปัญญาเกิดจากเงา เกิดจากพลังงานของใจ ไม่ใช่ตัวใจ แล้วถ้ามัน

หุดเข้ามา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ บุปเพนิวาसानุสติญาณ จตุปปาตญาณ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังปฏิเสธ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามสิ่งนี้ไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่ได้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตามบุพเพนิวาसानุสติญาณ ญาณที่รู้อดีต รู้อนาคต แต่ดึงกลับมาที่ปัจจุบันธรรม แล้วทำลายกิเลสมา

นี่ไง แล้วจิตของเราเดี๋ยวนี้มันเป็นอดีต อนาคตใหม่ มันพุ่งช่าน มันคิดของมัน ร้อยแปด แล้วปัญญาสายตรงนะเป็นปัญญาของเราหรือ ปัญญาที่มันตรึกขึ้นมามันเป็นอาการของใจ แล้วถ้ามันปล่อยเข้ามา มันปล่อยวางสิ่งนั้นเข้ามา มันปล่อยวางเข้ามา มันแค่ปล่อยพลังงานในใจเท่านั้นเอง... มันปล่อยพลังงานในใจ มันยังไม่ได้ชำระกิเลสเลย นี่ไง นี่ปรากฏการณ์เป็นเท็จ

ถ้าปรากฏการณ์เป็นเท็จ คำสอนนั้นก็เท็จ แล้วในการประพฤติปฏิบัติเรานั้นก็ได้สิ่งที่เป็นเท็จๆ ขึ้นมา พอเท็จขึ้นมาผลของมันก็คือ... ซอกซำ เพราะเราจะตายไปข้างหน้า

เพราะอะไร เพราะสิ่งที่เป็นกิเลสมันก็กวาดเข้ามาไว้ในหัวใจนั่นนะ มันซุกไว้ได้ พรหมใจ นี่หिनทับหญาไว้ แล้วเวลาทำสมาธินี้ก็บอกหिनทับหญาไว้ เวลาใครทำความสงบของใจ พุทฺโธฯ เป็นสมาธิหिनทับหญาไว้ หินทับหญาในปรากฏการณ์อันหนึ่งนะ กับตัวของจิตนี้ มันต้องเข้าไปถึงตัวของจิต มันไม่ใช่เป็นหินทับหญาไว้

หินทับหญาไว้นี้แหละ เราใช้ปัญญาของเรา ว่าปัญญานี้เป็นวิปัสสนา แต่มันเป็นการผ่อนคลายพลังงานเฉยๆ หินทับหญาไว้เพราะไม่ได้ทำลายสิ่งใดๆ เลย โลกนี้ยังอยู่เต็มใบ โลกนี้ก็คือโลกยังอยู่ธรรมชาติของมัน

แต่ขณะที่กำหนดพุทฺโธฯ มันเข้าไปถึงแกนของโลก ถ้าแกนของโลกมันได้ขยับนะ จักรวาลเห็นใหม่ คูลี พระอาทิตย์เป็นศูนย์กลางของจักรวาล ถ้ามันได้เปลี่ยนแปลงมุมของมัน เปลี่ยนแปลงองศาของมัน จักรวาลนี้เปลี่ยนไปหมดนะ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันสงบเข้ามาตามความเป็นจริงของมันนะ ตามความเป็นจริง ต้องจิตสงบเข้ามา กำหนดพุทฺโธฯก็ได้ ปัญญาอบรมสมาธิก็ได้ เราจะเห็นการเปลี่ยนแปลง

แล้วถ้าเปลี่ยนแปลงแล้ว วิปัสสนาขึ้นมาโดยใช้ปัญญา จิตสงบแล้วใช้ปัญญา ปัญญาที่เกิดจากสมาธิ มันจะเป็น โลกุตตรปัญญา ปัญญาที่เกิดจากแกนของโลก แกนของจักรวาล แกนของพระอาทิตย์ แล้วมันจะเปลี่ยนแปลงของมันนะ เปลี่ยนแปลงเพราะอะไร เพราะมันเห็นผิด มันเห็นว่ากายนี้เป็นของเรา มันเห็นว่าจักรวาลนี้เป็นของมัน ใจโลกนี้หมายถึงว่า สิ่งที่อยู่บนโลกนี้เป็นของเรา ใจเวลามันหมุนไปเห็นใหม่ คุณ มันย่อยสลายของมันไปตลอด มันเป็นของเราใหม่ละ มันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แล้วมันก็เวียนไป

นี่ก็เหมือนกัน จิตที่มันต้องเกิดต้องตายมันก็เป็นธรรมดาของมัน ถ้ามันออกวิปัสสนาอย่างนี้ มันปล่อยวางอุปาทาน ปล่อยวางสักกายทิฏฐิ ความเห็นผิด นี่ใจเพราะมันเห็นผิด ! ทั้งๆ ที่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้แหละ ในการประพฤติปฏิบัติผิด ในปรากฏการณ์มันเป็นสิ่งผิดขึ้นมา มันก็มีความเห็นผิด

แต่เพราะโลก แต่เพราะความเป็นจริง เพราะมันสื่อสารกันด้วยสัญชาตญาณ เป็นตรรกะ เป็นความเห็น ทุกคนเข้าใจได้แค่นี้ใจ ทุกคนไม่มีเครื่องมือที่จะเจาะเข้าไปในแกนของโลก ทุกคนไม่มีสัมมาสมาธิ ! ทุกคนไม่มีสัจจะความจริง !

ถ้าสัจจะความจริงแล้ว ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ.. ครูบาอาจารย์เราต้องบอกว่า “ต้องทำจิตให้สงบเข้ามาก่อน” ไม่มีครูบาอาจารย์องค์ไหนปฏิบัติบอกว่า “ให้ปฏิบัติไปเลย..” ถ้าปฏิบัติไปเลยมันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิมันก็เพื่อเข้าไปแกนของโลกนั่นแหละ มันอันเดียวกัน แต่เพราะผู้ปฏิบัติเป็นพิธีกรรมไม่คิดอย่างนั้น คิดว่าการใช้ปัญญานี้เป็นปัญญาแล้วใจ นี่เป็นวิปัสสนาแล้ว

การวิปัสสนาเห็นใหม่ นี่ใจปรากฏการณ์ความเป็นเท็จ พอปรากฏการณ์ความเป็นเท็จนะ แล้วมันจะเอาความจริงมาจากไหน ปรากฏการณ์ของอาการของใจ ไม่ใช่ปรากฏการณ์ที่แกนของใจ ไม่ใช่ปรากฏการณ์ที่ตามความเป็นจริงอันนั้น

ถ้ามันปรากฏการณ์ตามความเป็นจริงอันนั้น เราต้องย้อนกลับ เห็นใหม่ ภิภุใหม่ ในการประพฤติปฏิบัติใหม่ ถือนิสัยครูบาอาจารย์ ถ้าครูบาอาจารย์ท่านบอกให้ทำจิตสงบเข้ามา ด้วยการทำจิตสงบเข้ามามันมีหลากหลายวิธีการ กรรมฐาน ๔๐ ห้องขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธานุสสติ พุทโธฯฯ ปัญญาอบรมสมาธิเห็นใหม่ สิ่งนี้

เป็นสติปัญญา ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม สภาวะธรรม ! ธรรมที่มันเกิด ความคิดนี้เป็น สภาวะธรรมนะ

เพราะความคิดไม่ใช่จิต ความคิดนี้เป็นเปลือกโลก พลังงานที่สะสมอยู่ในโลก พลังงานที่สะสมอยู่ที่แกนของมัน ที่มันขยับให้เกิดแผ่นดินไหว ได้เห็นไหม นี่ไง ความคิดเป็นเปลือกของโลก ! พลังงานมันเป็นพลังงานอันหนึ่ง นี่ความคิดมันถึงไม่ใช่ใจ ใจ ความคิดเป็นความคิด พลังงานเป็นพลังงาน ถ้าใช้ความคิดนี้มันพิจารณาไป มันพิจารณาของมันไป มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิเห็นไหม มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ มัน เป็นเปลือกของโลก มันไม่ใช่ตัวพลังงานที่สะสมอยู่ในโลกนั้น ! ไม่ใช่ตัวพลังงาน ! ตัว จิตเห็นไหม

ถ้าใช้ปัญญาอบรมสมาธิมันจะเข้าไปถึงตัวพลังงานนั้น เพราะอะไร เพราะเรารู้จริง มันเป็นปรากฏการณ์ตามความเป็นจริง คุณก็ คุณเราเจาะไปสิ คุณเราเจาะน้ำมันกันเห็นไหม เขาจะเอาพลังงานในใต้พื้นโลกออกมาใช้ นี่ก็เหมือนกัน เราเจาะเรารู้ว่าเราเจาะ เราเจาะเข้าไปที่เปลือกโลก เราไม่ได้ทำลายโลก แต่ถ้าเป็นปรากฏการณ์อันเป็นเท็จเห็นไหม มันเข้าใจว่ามันได้ทำลายโลก พอได้ทำลายโลก สติการกระทำมันถึงได้ผิดพลาด

แต่ถ้าเราเป็นการเจาะเข้าไปเพื่อเอาพลังงานอันนั้น นี่ปัญญาอบรมสมาธิมันมีปัญญา มันมีสติ มันรู้งาน รู้หน้าที่ รู้ว่านี่คือการเจาะเข้าไปเพื่อเอาพลังงานมาใช้ประโยชน์ แต่ถ้ามันเป็นปรากฏการณ์ของความเป็นเท็จ มันเข้าใจว่ามันได้ทำลายโลก แล้วไง มันได้ทำลายปรากฏการณ์ของโลก เห็นไหม

โลกคืออะไร โลกคือภาวะ โลกคือภพ โลกคือกิเลส ถ้าทำลายกิเลสนั้น กิเลส ภาวะ อวิชชาภาวะ ภาวะ ภาวะ โลกเห็นไหม

เปลือกของโลกมี ๔ ชั้น เหมือนมะพร้าว ถ้าเราพิจารณาเราปอกเปลือกมะพร้าว เป็นไสดาบั้น เราพิจารณาถึงกะลามะพร้าว เป็นสภิกษาคา เราพิจารณาเข้าไปถึงเนื้อมะพร้าว เป็นอนาคา เราคิดเข้าไปถึงใจมะพร้าวทำลายมันหมดเลย เห็นไหม มะพร้าวทั้งใบย่อยสลายหมด แล้วมันเหลืออะไร สิ่งที่เหลือ.. เหลือวิมุตติสุข เหลือธรรมที่ปรากฏตามความเป็นจริง

ในพระไตรปิฎก พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ พระอุบาลี กับอีก ๒ องค์ เกือบกันอยู่ที่สวนมะพร้าวเห็นไหม สิ่งที่เป็นจรตนิสัย พระสารีบุตรบอกว่าปัญญาเลิศที่สุด พระโมคคัลลานะบอกว่าฤทธิ์เลิศที่สุด พระอุบาลีบอกวินัยเลิศที่สุด วินัย.. ถ้าไม่มีวินัย สงฆ์จะอยู่กันได้อย่างไร สงฆ์อยู่ได้ด้วยวินัย มีสิ่งใดต้องตัดสินกันด้วยธรรมวินัย พระสารีบุตรบอกใช้ปัญญาอย่างเดียว ปัญญาทำให้เข้าไปชำระกิเลส พระโมคคัลลานะ ฤทธิ์นี้เจโตวิมุตติ ใช้กำหนดพุทโธๆ กำหนดเข้าไปถึงแกนของโลก แล้วระเบิดกลางแกนของโลกเลย ทำลายทั้งหมดเลย

นี่พูดกันแล้วคุยกันแล้วสรุปไม่ได้ เพราะต่างองค์ต่างเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ทำลายมะพร้าวลูกนั้น เปลือกของโลกที่เป็น ๔ ชั้นตอน ทำลายได้หมดแล้ว จูงมือกันไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกว่า “ข้าพเจ้าคุยกันอยู่เรื่องความถนัดของแต่ละองค์ แล้วลงกันไม่ได้ จะมาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ตัดสิน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “สิ่งใดที่ประเสริฐที่สุด สิ่งใดมีคุณค่ามากกว่ากัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนกลับไปให้อาสวักขยญาณ ! ย้อนกลับไปไปที่สิ่งที่ทำลายโลก” ไม่ใช่ทำลายโลกวิมุตติสุขแล้ว.. ทำลายโลกแล้วเหลืออะไร ทำลายโลกแล้วนะ

นี่โงมมนุษย์มีกายกับใจ ทำลายภวาสวะ ทำลายอวิชา ทำลายภพทั้งหมดแล้ว เหลืออะไร “สอุปาทิเสสนิพพาน” สิ่ง जिติมันทำลายแล้วเห็นไหม สิ่งที่ว่าพระอรหันต์มีหรือไม่มีนี่ไง เพราะพระอรหันต์มีอยู่ ได้ทำลายโลกแล้ว ทำลายสิ่งที่เป็นที่รองรับอารมณ์ เป็นที่ตั้งของความคิด เป็นที่ตั้งทุกๆ อย่าง มันทำลายหมดแล้ว มันเหลืออะไร “สอุปาทิเสสนิพพาน” เห็นไหม อุปาทิเสสนิพพานคือพระอรหันต์ที่สิ้นชีวิตไป เพราะมันทำลายตั้งแต่ปัจจุบันแล้วใช่ไหม เราใช้หนี้ทุกๆ อย่างหมดแล้วใช่ไหม เราจะไปแบบสะดวกสบาย เราจะไม่คิดสิ่งใดๆ เลย

แต่ในปัจจุบันของเรา เราเป็นปุถุชน เรามีข้อมูลทั้งหมด รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มีขันธ ๕ มีธาตุ ๔ มีพลังงาน มีขันธ ๕ คือความคิด คือสามัญญสำนึก มีธาตุ ๔ คือร่างกาย มีพลังงาน คือตัวภพที่มันเป็นอวิชา นี่ตัวภพเห็นไหม “มารเอยเรอเกิดจาก

ความคำริของเรา ต่อไปนี้เราจะไม่คำริถึงเจ้าอีกแล้ว เจ้าจะเกิดอีกไม่ได้โดย..” เพราะมันไม่มีที่ตั้ง มันไม่มีสิ่งที่เป็นฟอสซิลเห็นใหม่

สิ่งที่เป็นฟอสซิลที่เขาใช้วิทยาศาสตร์พิสูจน์กันว่า มันนานกี่ล้านๆ ปี สิ่งที่สะสมลงที่ใจ สิ่งที่เกิดในภวาสวะ สิ่งที่เป็นบุญเป็นกรรมที่มันสะสมอยู่บนภพอันนี้ ถ้ามันไม่ทำลายตรงนี้มันเป็น “จุดอุปปาตญาณ” เพราะมันมีแรงขับ เพราะมันยังมีสถานที่ เพราะมันมีปฏิสนธิจิตมันถึงต้องไปเกิดอีกเห็นใหม่ พอทำลายสิ่งนี้หมดแล้ว ทำลายถึงการตกผลึกของใจ การตกผลึกข้อมูลที่อยู่ในใจ ทั้งๆ ที่การตกผลึกอันนี้ ในการกระทำในมรรคญาณ มันก็เป็นธรรมอันหนึ่งที่เกิดขึ้นมา แล้วทำลายตัวมันเองหมดสิ้นเห็นใหม่ สิ่งที่ทำลายไปแล้ว นี่ไง สิ่งที่เหลืออยู่นี้วิมุตติสุข ที่ว่าอยู่เป็นสุขมันมาจากไหน มันมาจากหัวใจของเรา นะ ธรรมที่สัมผัสได้ สัมผัสตามความเป็นจริง ธรรมะปรากฏตามความเป็นจริงนั้น มันต้องมีเหตุมีผล มีการกระทำ มีมรรคญาณ

เวลาพระอรหันต์ ๕ องค์เห็นใหม่ มีพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ พระอุบาลี กับอีก ๒ องค์นั้น พระอรหันต์ทั้งหมดนะ ความถนัดของตัว สิ่งที่ถนัด สิ่งที่เกิดผลึกมาในใจที่สร้างมา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะนี้สร้างมาเป็นพระอัครสาวกเห็นใหม่ สิ่งที่สร้างมา สิ่งที่เกิดผลึกในหัวใจ ข้อมูลในหัวใจ มันมีมากกว่า มีต่างๆ ก็ถนัดไปคนละอย่าง

เวลาเราประพฤติปฏิบัติเห็นใหม่ กรรมฐาน ๔๐ ห้อง พุทธานุสสติ ธรรมานุสสติ สังฆานุสสติ มรณานุสสติ นี่ถึงความตายก็ได้ นี่ถึงสังขารธรรมความระลึกอยู่ นี่เป็นกรรมฐาน ๔๐ ห้อง เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เป็นได้ทั้งสมณะ คือถ้าปัจจุบันนี้เราใช้วิปัสสนาของเรา เราใช้ปัญญาของเรา มันเป็นสมณะ ก็เหมือนเรากำหนดพุทโธ เรากำหนดต่างๆ เห็นใหม่ เป็นสมณะ คือว่าเราจะเข้าไปถึงพลังงานอันนั้น

แต่ด้วยความเข้าใจผิดเห็นใหม่ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เป็นได้ทั้งสมณะ เป็นได้ทั้งวิปัสสนา พอเราไปคิดใคร่ครวญเราว่าเป็นวิปัสสนาใจ นี่ไง มันผิดตรงนี้ ผิดเห็นใหม่ ผิดที่ว่าผิดเพราะอะไร ผิดเพราะเราตั้งต้นผิด เราตั้งเป้าหมายไว้ผิด แต่ถ้ามันถูกเห็นใหม่ นี่สัมมาทิฐิ เรากำหนดเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เราใช้เป็นคำบริกรรม ผลของมันก็คือเป็นสมณะ เป็นสมณะมันก็มีสติ มีสติมันก็เป็นสัมมาสมาธิ

แต่ถ้าเราไม่เข้าใจ เราบอกว่า เราวิปัสสนาแล้ว วิปัสสนามันก็ต้องการให้ปล่อยกิเลส ให้เป็นความว่างใช่ไหม มันก็ปฏิเสธ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ท่องไปเรื่อยๆ แล้วก็ปฏิเสธไป มันเลยทิ้งราก ทิ้งพลังงานตัวนั้น พอทิ้งพลังงานตัวนั้นมันก็ว่างๆ ว่างๆ มันไม่มีความสัมผัส ไม่มีการยึดเหนี่ยว ไม่มีการเกี่ยวโยงกัน สาแทรกของใจหายไป นี่ไง มันถึงไม่เป็นสัมมาใจ มันถึงบอก “นี่ไงนิพพานว่างๆ สิ่งนี้เป็นวิปัสสนาสายตรง..” เห็นไหมปรากฏการณ์เป็นเท็จ กับปรากฏการณ์ที่เป็นธรรม

ธรรมะปรากฏตามความเป็นจริงอีกกรณีหนึ่ง ปรากฏการณ์ที่เป็นเท็จ ผลของมันนะ เราจะลึกลับสงสัย เราจะมีข้อมูลในหัวใจที่ตกผลึกด้วยความลึกลับ ด้วยความไม่เข้าใจ แต่ถ้าปรากฏการณ์ของธรรม มันเป็นสังขธรรมใช่ไหม มันเป็นความจริงใช่ไหม เพราะปรากฏการณ์ของธรรมแล้วเราถอนอภิชชา เป็นศีล สมาธิ ปัญญา แล้วรวบรวมขึ้นมา ให้ธรรมะปรากฏตามความเป็นจริง มันจะถอนอุปาทาน

“กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์” เห็นไหม “ขันธ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ขันธ ๕ ขันธ ๕ ไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่ขันธ ๕” สักกายทิฐิถอนเห็นไหม ปรากฏการณ์ตามความเป็นจริง ที่มาก... ที่ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วซึ่งใจมาก แล้วมันเป็นได้ในหัวใจของเรา ปรากฏการณ์ของสภิกาทาเห็นไหม กายกับจิตแยกจากกันโดยธรรมชาติ ว่างหมดเลย ว่างโดยความรู้จริงนะ ไม่ใช่ว่างโดยปรากฏการณ์เป็นเท็จ ปรากฏการณ์เป็นเท็จจะได้ข้อมูลเท็จๆ ว่างอย่างไร ว่างไม่มีสติสัมปชัญญะ เห็นไหม ปรากฏการณ์อย่างนี้มันเป็นสภิกาทามี

ปรากฏการณ์ของอสุภะ ปรากฏการณ์ของกามราคะ มันจะย้อนเข้าไปถึงปรากฏการณ์อันนั้น แล้วทำลายกันนะ ทำลายปฏิเสธกามราคะ ข้อมูลของจิต กามฉันทะสิ่งต่างๆ มันทำลายครึนในหัวใจทั้งหมดเลย จิตนี้ฟ่องแล้ว พลังงานนี้ฟ่องแล้ว เพราะมันเป็นจิตเดิมแท้ “จิตเดิมแท้ฟ่องใส จิตเดิมแท้ฟ่องไปด้วยอุปกิเลส” จับตัวจิตเดิมแท้นั้น

เหมือนมะพร้าวเห็นไหม ที่ว่ามะพร้าว เปลือกมะพร้าว กะลามะพร้าว เนื้อมะพร้าว ใจมะพร้าวเห็นไหม จิตเดิมแท้คือใจมะพร้าว แล้วเอาสิ่งที่ละเอียด เพราะใจ

มะพร้าวนี้มันอยู่ในกะลามะพร้าวที่เราจับได้ยากมากนะ แล้วพอจับได้พลิกฝ่าคว่าคิน
สิ้นกระบวนการของปรากฏการณ์จริง

ธรรมะปรากฏตามความเป็นจริงอย่างนี้ รู้จริงอย่างนี้ เข้าใจจริงอย่างนี้ มันถึงเป็น
ปรากฏการณ์ของธรรม ที่เราประพฤติปฏิบัติให้เป็นความจริง ให้เป็นคุณสมบัติของเรา

อย่าเชื่อ อย่าเชื่อนะ “กาลามสูตร” อย่าเชื่อว่าปรากฏการณ์ที่เขาคิดกันว่า
ปรากฏการณ์เท่นั้นจะเป็นความจริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้หมดแล้ว
นะ ปฏิบัติแบบโลกๆ เราจะเอาจริงกันนะ เราเกิดมาชาติหนึ่ง มีชีวิต ได้ออกมาประพฤติ
ปฏิบัติ ในศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสนาพุทธเห็นใหม่ พุทธะ
ศาสนาแห่งปัญญา แต่ต้องเป็นปัญญาธรรม อย่าให้เป็นปัญญากิเลส ปัญญาเท็จๆ อย่าง
นั้น เอวัง